Nr. 51

23 december 1961

VERSCHIJNT WEKELIJKS

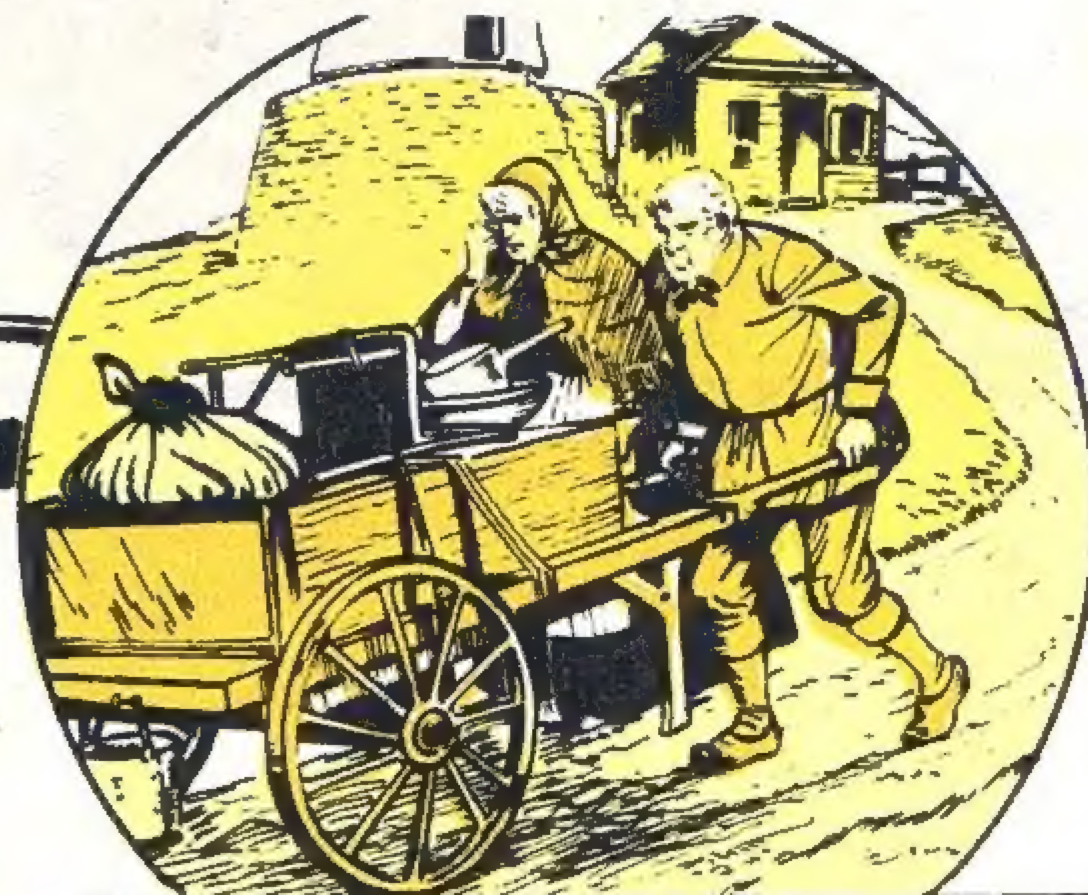

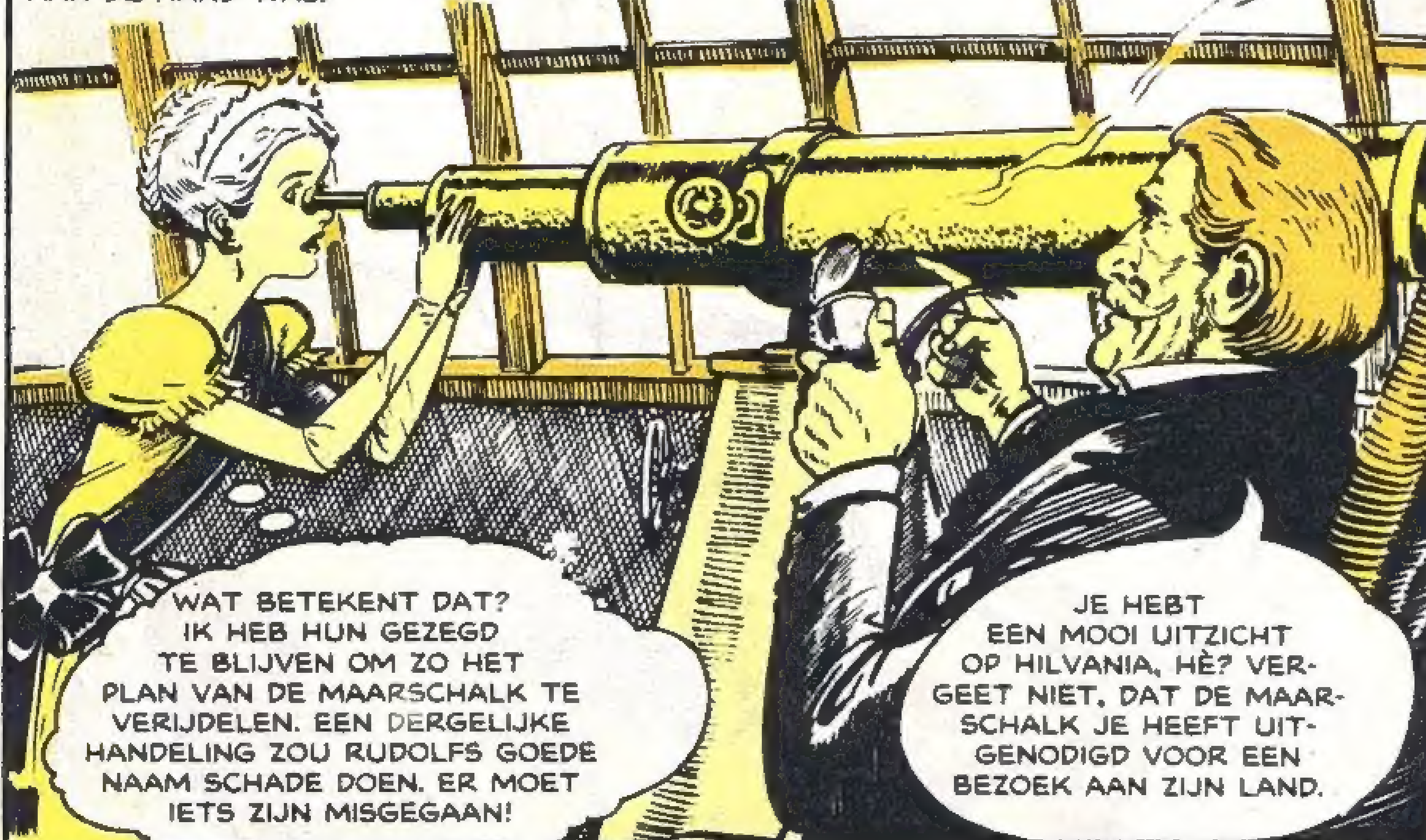
SJORS van de Rebellenclub

De samenzwering tegen prins Rudolf

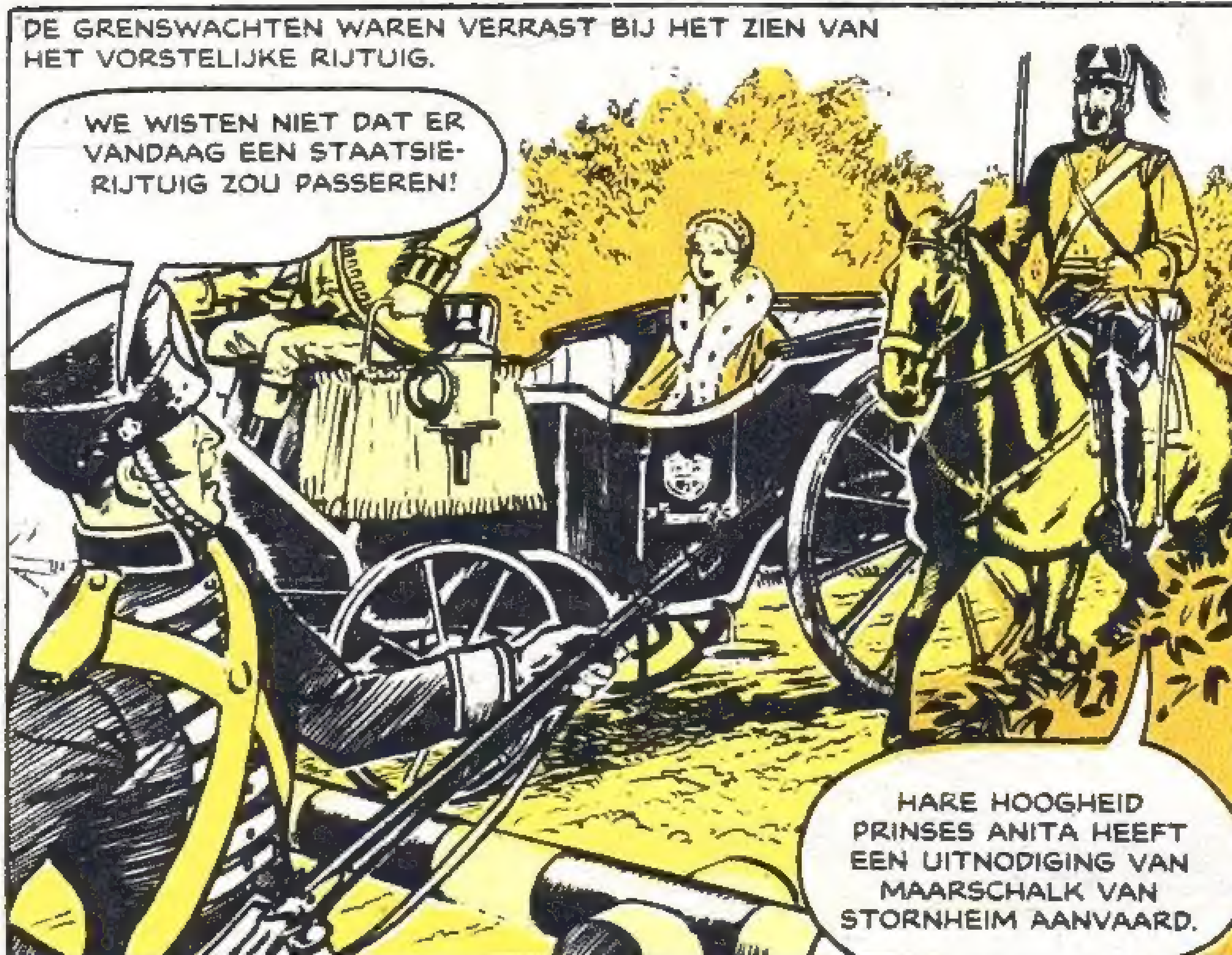

IEDEREEN WAS VERBAASD OVER ANITA'S PLAN OM PLOTSELING NAAR HILVANIA TE GAAN. HET WAS WELISWAAR HET RIJK VAN RUDOLF, MAAR DIE VERBLEEF IN EEN ANDER DEEL VAN ZIJN LAND. DE ENIGE, DIE WIST WAAROM ER HAAST GEMAAKT MOEST WORDEN, WAS PRINSES ANITA ZELF. ZIJ KENDE HET PLAN VAN DE MAARSCHALK OM DE INWONERS VAN HILVANIA TEGEN DE PRINS OP TE ZETTEN EN ZE WAS VASTBESLOTEN DIT TE VERIJDELEN.

DE GRENSWACHTEN WAREN VERRAST BIJ HET ZIEN VAN HET VORSTELIJKE RIJTUIG.

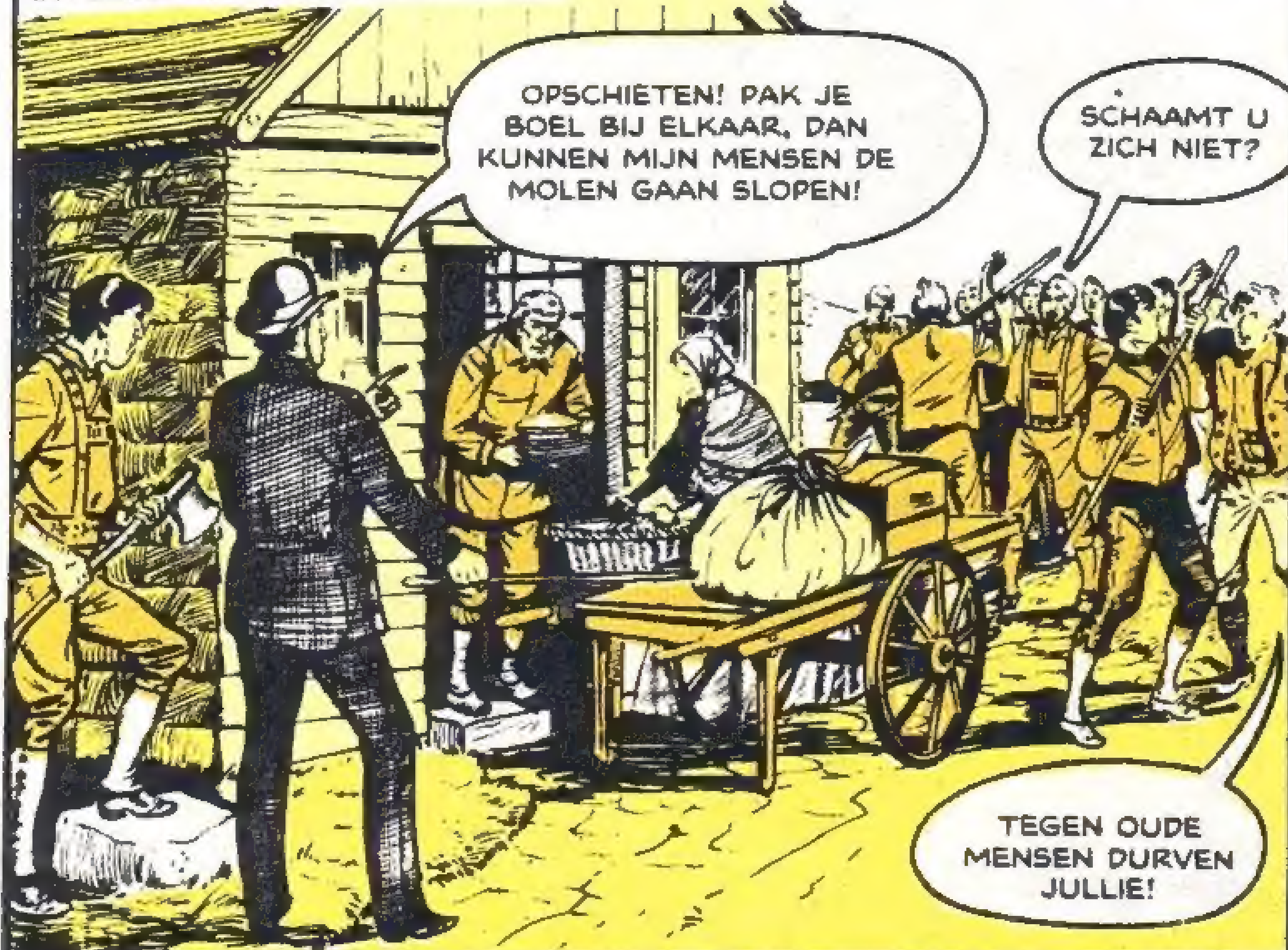

HET RIJTUIG WERD DOORGELATEN EN REED SNEL LANGS DE GRENSRIVIER.

DE PRINSES WAS VASTBESLOTEN OM EEN GRUWELIJK ONRECHT ONGEDAAN TE MAKEN.

INTUSSEN OP DE ZONNEHEUVEL...

VAN ALLE KANTEN KLONKEN PROTESTEN.

NA DE WOORDEN VAN DE SCHOUT ZWEEG IEDEREEN. MAAR TOEN...

DE PRINSES WAS NAAR HILVANIA GEGAAN, VASTBESLOTEN HET ONRECHT GOED TE MAKEN, ZOALS PRINS RUDOLF DAT GEWILD ZOU HEBBEN.

Mijn vader is geen struikrover

TOEN DE GEWONDE AMY HERKENDE, TOONDE HIJ BEROUW.

MAAR MOEIZAAM VERVOLGDE DE MAN:

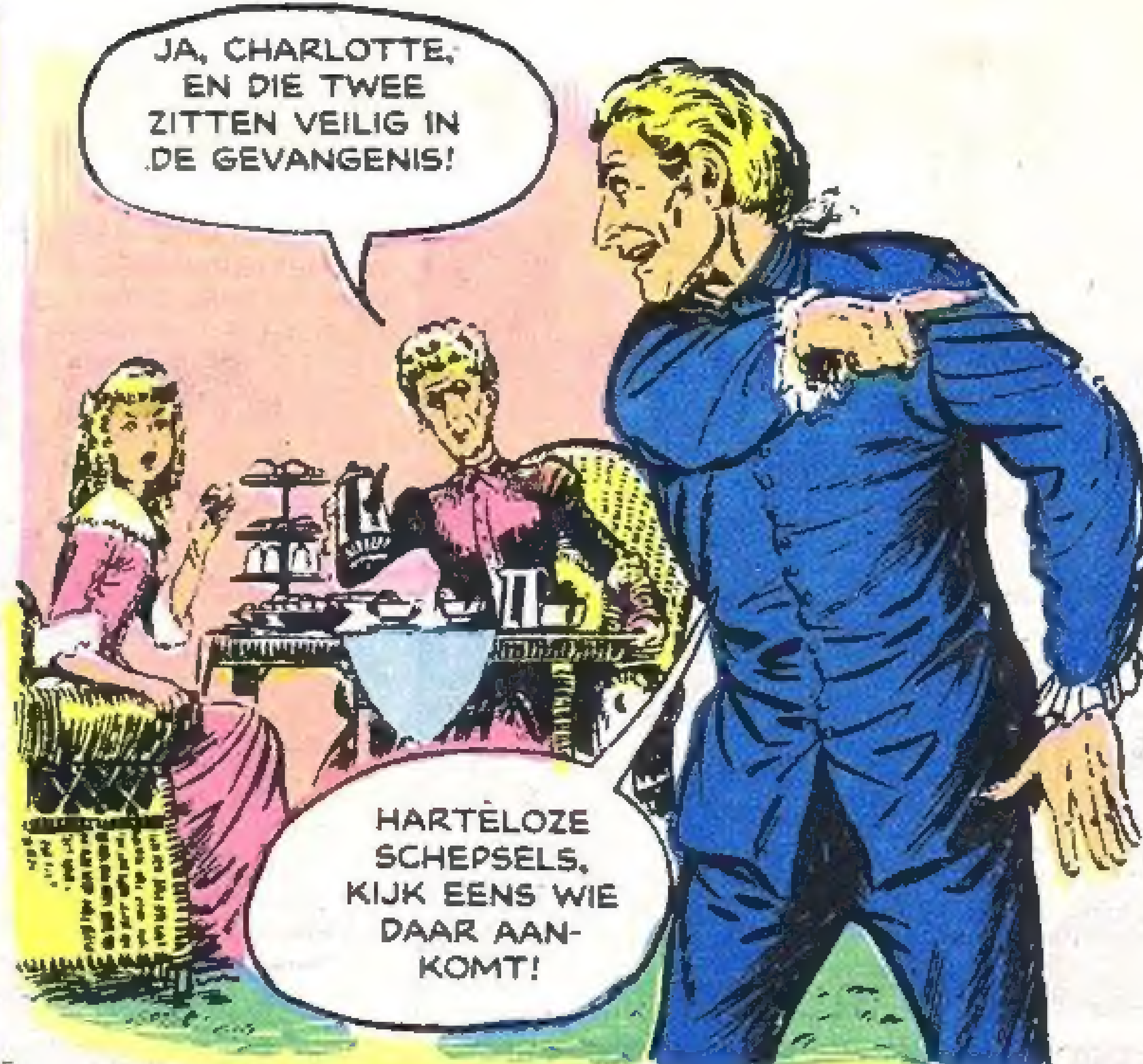

DE SOLDATEN KWAMEN PRECIES OP TIJD. SIR PERCY WERD GEARRESTEERD. ZIJN EIGEN WOORDEN EN DIE VAN ZWARTE HARRY WAREN EEN VOLDOENDE BEWIJS.

Volgende week begint op deze bladzijden een nieuw en spannend stripverhaal, getiteld: **DE VLIEGENDE AUTO**

De onbekende vijand

LEUK, HÈ? DE KINDEREN SCHIJNEN ME TE MOGEN, OFSCHOON IK EEN VREEMDELINGE BEN.

PETER KEEK SARAH SCHERP AAN.
DIE SCHOOL BETEKENT VEEL VOOR JE, HÈ?
JA, IK WIL HIER NOOIT MEER WEG. IK VOEL ME HIER AL HELEMAAL THUIS.

ACHTER HEN KLONKEN VOETSTAPPEN. HET WAS JOCK.
IK KWAM TOEVALLIG LANGS EN IK DACHT ERAAN DAT ER EEN EINDJE VERDEROP ZEEHONDEN ZIJN. MISSCHIEN VINDEN JULLIE HET LEUK ZE TE ZIEN.
DANK JE, JOCK. WE GAAN DIRECT KIJKEN.

JOCK LACHTE GRIMMIG TOEN HET GEZELSCHAP VERTROK.
DIE ZIJN WE KWIJT. EN NU...

HIJ GING NAAR DE BOOT EN BEGON DIE TE DOORZOEKEN. OPEENS FLOOT HIJ ZACHTJES.
1 MEI
ZO, ZO, DUS DAT JONGETJE ZIT ACHTER ONS AAN. IK ZAL HEM KRIJGEN.

JUIST TOEN JOCK WEGLIEP, KWAM PETER TERUG OM HET SCHEPJE VAN DIARMID TE HALEN.
HEE, WAT HAD JOCK BIJ MIJN BOOT TE ZOEKEN?

PETER ZAG DAT ER IN ZIJN SPULLEN GESNUFFELD WAS.
HIJ HEEFT HIER RONDGENEUSD. MISSCHIEN IS HIJ TOCH WEL BIJ DIE SMOKKELZAAK BETROKKEN. HET LEEK GISTERAVOND DAT HIJ ONSCHULDIG ZAT TE VISSEN...

PETER LIET NIETS MERKEN TOEN HIJ BIJ DE KINDEREN KWAM. HIJ LACHTE VROLIJK TOEN HIJ ZAG DAT ZE MET DE ZEEHONDEN WILDEN SPELEN.
DE ZEEHONDEN ZIJN EEN BEETJE BANG.
IK BEN NEPTUNUS, VOOR MIJ ZIJN ZE NIET BANG.

O, IK GLIJD UIT.
HA, HA, DIE ARME NEPTUNUS.
KIJK MAAR UIT, STEWART, STRAKS ETEN ZE JE OP.

DE PICKNICK WAS EEN SUCCES.
DE KLEINTJES ZIJN NIET BANG; ZE HEBBEN HONGER.
JA, WE GAAN ZE VOEREN.
WE MOETEN HIER MEER KOMEN.

JAMMER GENOEG WAS HET AL GAUW TIJD OM TERUG TE GAAN.
DAG, JUFFROUW, HET WAS ERG LEUK.
IK BEN BLIJ DAT JULLIE HET LEUK VONDEN. VANMIDDAG OP TIJD KOMEN, HOOR.
IK ZAL DE MAND HELPEN DRAGEN.

ONDERWEG NAAR SARAHS HUIS...
IK HEB MIJN TENT NU GINDS NEERGEZET. BOER FORDE HEEFT ME TOESTEMMING GEGEVEN.

9

Het vliegtuig in de wildernis

door Margaret Ruthin

KORTE INHOUD: *Jill Ormond heeft met haar vriendin Marcelle Duhamel drie weken vakantie doorgebracht op het bedrijf van haar oom Dick in de jungle van Birma. Op de laatste dag van deze vakantie komt plotseling het bericht dat er twintig kilometer verder een vliegtuig is neergestort. Dick Ormond en Jacques Duhamel, de vader van Marcelle, gaan met de bedienden op onderzoek uit, terwijl de twee meisjes met de voorman U Shwe en diens zoon achterblijven. 's Nachts wordt het bedrijf door een groep bandieten, de zogenaamde dacoits, overvallen. De volgende morgen brengt een boodschapper van Ormond een brief. Hij vertelt dat bij het vliegtuigwrak een grote hoeveelheid bankpapier is aangetroffen. Even later zijn U Shwe en zijn zoon verdwenen. De meisjes willen Boh Thauk, de aanvoerder van de dacoits, met een boodschap naar Dick Ormond sturen, maar hij weigert, naar zijn zeggen uit vrees voor boze geesten. Dan beladen Jill en Marcelle de olifant Naga en gaan zelf. Als ze tegen de avond in de buurt van het neergestorte vliegtuig komen, worden ze beschoten door een groep Birmanen. Het zijn de dacoits van Boh Thauk. Met hulp van de olifant weten de meisjes ongedeerd het vliegtuigwrak te bereiken. In het binnenste daarvan vinden ze Dick Ormond en Jacques Duhamel alsmede hun bedienden en de bemanning van het toestel. Allen zijn gewond. Het vliegtuig wordt door de dacoits belegerd. De meisjes weten door een list de voorraden van de olifant af te laden en water uit de rivier te halen. Dokter Duhamel is al gauw opgeknapt.*

Jill had eigenlijk onderweg moeten zijn naar Rangoon. Over twee dagen zouden haar ouders daar aankomen aan boord van een schip dat naar Engeland ging. Haar overpeinzingen werden onderbroken door het geluid van voetstappen in de cabine. Het was de vader van Marcelle, zijn gezicht stond ernstig.

„Meneer Ormond," zei hij, „één van de gewonden zal zeker vóór de ochtend sterven als we hem niet naar buiten brengen. Het is hier te heet en ik moet een spoedoperatie op hem uitvoeren. Denkt u dat de dacoits nog in de nabijheid zijn?"

Dick knikte.

„Ja. En zij blijven daar tot we allen dood zijn."

„Ik stel voor hun het geld dat de vliegmachine vervoerde, aan te bieden," zei dokter Duhamel. „Dan hebben zij waar het hun om te doen is en ze laten ons dan misschien verder met rust."

„Het heeft niet de minste zin de bandieten dat voorstel te doen," antwoordde Dick Ormond. „Ik heb een en ander over Boh Thauk gehoord. Hij is geen domme jungledacoit. Het is zijn bedoeling ons hier gevangen te houden tot we gestorven zijn. . . dat kan niet lang duren, is 't wel?

Alleen de twee meisjes zijn niet gewond. Wanneer we allen dood zijn, neemt hij het geld en verbrandt waarschijnlijk het vliegtuig. Wanneer de resten ooit worden gevonden, zal er geen enkele aanwijzing tegen hem of zijn bende zijn. De autoriteiten zullen tot de conclusie komen dat de machine is neergestort en onmiddellijk en totaal is verbrand."

De vader van Marcelle twijfelde nog en Dick vervolgde: „Geloof me, dokter, Boh Thauk is geen dwaas. Hij weet dat wanneer iemand uit dit vliegtuig levend de beschaving bereikt, hij het gouvernement zal inlichten. De nummers van de bankbiljetten zijn bekend en de politie gaat dus speuren naar mensen die het gestolen geld uitgeven. Boh Thauk zal dat risico niet nemen."

„Maar we kunnen eenvoudig hier niet blijven," hield dokter Duhamel aan. „De gezagvoerder van het vliegtuig is ernstig gewond en als ik hem niet spoedig opereer, is hij morgenochtend overleden."

„Kunt u die operatie niet binnen uitvoeren?" vroeg Dick.

De Fransman schudde ontkennend het hoofd.

„Neen, het is te heet. Iedereen moet trouwens tegen de ochtend het wrak verlaten. Wanneer de zon is opgekomen, wordt het hier een hitte als in een oven. Die kunnen we geen van allen doorstaan. Daarom. . . we moeten eruit."

Dick Ormond maakte een gebaar van moedeloosheid.

„Hoe denkt u dat klaar te spelen?" zei hij en hij wees in de richting van de jungle. „Daarbuiten liggen de mannen van Boh Thauk op de loer. Op het eerste geluid zullen ze naderbij komen en ze zullen niet misschieten. Zo gauw we buiten komen, sterven we."

„Als we hier blijven, sterven we ook," riep de dokter opgewonden. „Op de een of andere manier moeten we eruit."

Dick Ormond lachte grimmig.

„Ik weet geen andere oplossing dan ons in geesten te veranderen," zei hij. „En dat is. . ."

Jill, die naar het gesprek had geluisterd, zat opeens rechtop en onderbrak haar oom.

„Een geest," zei ze zacht. „Ja, daarmee kunnen we geholpen zijn: een geest."

„Wat voor wartaal praat je, Jill?" vroeg haar oom. „Voel je je ziek? Heb je koorts?"

„Neen, oom. Ik praat geen wartaal. Maar u hebt meer dan eens verteld dat Birmanen bijgelovig zijn, dat zij geloven aan het bestaan van Nats, van boze geesten, nietwaar?"

„Ja."

„Welnu, laten we een Nat maken en de bandieten angst aanjagen," zei Jill. Haar ogen glinsterden. „Dan slaan ze misschien op de vlucht en wij kunnen het vliegtuig verlaten."

Dick Ormond zuchtte.

„Ik ben bereid alles te proberen, Jill," verklaarde hij. „Maar hoe wil je een geest voor de dag brengen?"

Jill vertelde het hem vlug. In het dorp waar ze woonde, hadden opgeschoten jongens eens een koolraap uitgehold en er gaten in gemaakt, die de oogkassen, neus en mond voorstelden. Tenslotte hadden zij toen het avond was, een brandende kaars in de holle raap geplaatst en waren er de donkere dorpsstraat mee afgewandeld om de mensen de angst op het lijf te jagen. „En zij hadden succes," eindigde Jill haar verhaal.

„Hebben we kaarsen?" vroeg de vader van Marcelle.

„Ik heb een elektrische zaklantaarn," zei Dick Ormond. „H'm. Ik betwijfel of het iets zal uithalen, maar we kunnen het in elk geval proberen."

Zij vonden een groot, leeg conservenblik en werkten er het volgende half uur aan. Zij sneden gaten in het blik voor oogkassen en neus en sneden een rij dreigende tanden. De lantaarn van Dick werd erin bevestigd, zodanig dat ze tegelijk als handvat kon dienen en het inwendige van het blik verlichtte. Dick draaide het lampje uit en schakelde de zaklantaarn in om zich van de werking der „geestverschijning" te overtuigen.

De eigengemaakte Nat wekte werkelijk een angstaanjagende indruk in de duisternis. Dick Ormond draaide de lantaarn uit en liet het noodlampje weer aanflitsen.

„En wat nu?" vroeg hij.

Vervolgens werden de andere gewonden buiten het vliegtuig gebracht, naar een plek ongeveer vijftig meter verder.

„Heel eenvoudig," antwoordde Jill. „Ik kruip met ons werkstuk naar het struikgewas tussen de bomen en schakel het licht in. Dan zullen we zien wat er gebeurt."

„Ik vind het maar bedenkelijk," bromde haar oom. „Het is bar gevaarlijk. Veronderstel dat de boeven schieten."

„Ik hou de Nat in de hoogte," verklaarde Jill. „Als er geschoten wordt, richten zij natuurlijk op het licht."

Dick Ormond keerde zich naar de vader van Marcelle.

„Wat denkt u ervan?" vroeg hij.

De Franse dokter trok even de schouders op en spreidde zijn handen uit met een gebaar van hulpeloosheid.

„Het staat mij evenmin aan dat ze naar buiten gaat," zei hij langzaam, „maar als we daardoor een kans krijgen mensenlevens te redden... wel..." en hij trok zijn schouders weer op.

Het gezicht van Dick Ormond stond strak terwijl hij het licht uitdraaide en langzaam en voorzichtig de cabinedeur openschoof. Hij had het gevoel zijn nicht een bijna zekere dood tegemoet te zenden. Maar wanneer zij niets deden, zouden zij zeker doodgaan. Met zijn gebroken been kon hijzelf niets beginnen.

De deur gleed open en tegelijk verlichtte een flikkerend schijnsel de donkere ruimte van de cabine. Jill bedwong met moeite een kreet. Er brandde vlak voor de deur een groot vuur. De vlammen schoten hoog op en verlichtten het wrak. Niemand kon het vliegtuig ongezien verlaten.

HOOFDSTUK VIII

De deur werd weer gesloten en enige ogenblikken zaten Jill en Marcelle, Dick Ormond en dokter Duhamel zwijgend en terneergeslagen bijeen. Het leek erop dat hun laatste kans was verkeken. Marcelle sprak het eerst.

„Is er geen andere uitgang om het wrak te verlaten?" vroeg ze. „In zo'n groot vliegtuig is toch meer dan één deur?"

„Ja," antwoordde Dick, „in de cabine van de piloten. Maar de neus van het vliegtuig heeft zich gedeeltelijk in de grond geboord en die deur is dus versperd. Dit is de enige uitgang. Dat weten de dacoits ook. Zij kunnen nu rustig wachten."

„Maar wij mogen niet rustig blijven zitten," zei Marcelle opgewonden. „Kunnen we geen tweede uitgang maken aan de andere zijde?" Ze sloeg met de vlakke hand tegen de metalen wand van de romp. De klap zond een zacht dreunende toon door hun gevangenis. „Is het niet mogelijk hier een gat in te maken?"

Het gezicht van Dick Ormond lichtte op.

„Wat je daar zegt is niet zo gek," gaf hij toe. „De wand is vrij dun en bestaat uit een of ander soort aluminium. Waar is mijn mes?"

Hij kroop naar de wand tegenover de deur en probeerde de punt van zijn mes op het metaal. Zonder veel moeite kerfde hij er een dunne splinter uit.

„Ja," zei hij, „het zal wel lukken. Ik ga een van deze panelen uitsnijden."

Hij werkte een half uur zo hard hij kon. Het zweet brak hem aan alle kanten uit, zodat zijn kakishirt ervan werd doorweekt.

Na een half uur drukte hij stevig tegen de onderzijde van het paneel dat hij had bewerkt, het week onder de druk van zijn handen en koele lucht stroomde naar binnen. Zij hadden een deur.

„Ik... ik ga terug naar het vliegtuig. Ik heb de revolver en..."

Daarna werkten Jill, Marcelle en haar vader zo hard als zij nog nooit hadden gedaan. Zij waren de enigen die zonder hulp konden lopen. Zij legden de zwaar gewonde gezagvoeder op een veldbed en droegen hem naar buiten.

Vervolgens werden de andere gewonden buiten het vliegtuig gebracht, naar een plek ongeveer vijftig meter verder. Aan de andere zijde hielden de bandieten hun vuur brandend. De vlammen verlichtten de open ruimte, die de neerstortende machine in de jungle had gemaakt. Zij beschenen de toppen van de bomen, maar de kolossale romp van het vliegtuig wierp een schaduw, die lang genoeg was om hen in staat te stellen de gewonden ongezien tussen de bomen te brengen.

Het begon al licht te worden toen de laatste man naar buiten was gedragen. De koele lucht onder de bomen had een gunstige uitwerking op de gekwetsten, die bovendien waren verkwikt door het water dat de twee meisjes hun te drinken hadden gegeven.

Dokter Duhamel speurde ongeduldig de hemel af. Hij wachtte op voldoende licht om de zwaargewonde gezagvoerder te kunnen opereren. Marcelle stond naast hem. Hij had haar verteld welke instrumenten hij nodig had en wat ze had te doen, als ze zo aanstonds als zijn operatiezuster zou optreden.

„U ziet met ongeduld uit naar het opkomen van de zon," zei Dick Ormond opeens. „Want u wilt opereren." Hij zweeg enige ogenblikken. „Maar wat gebeurt er nog meer wanneer de zon gaat schijnen?" vervolgde hij. „Boh Thauk is niet van plan daar de hele dag rustig te blijven zitten en duimen te draaien."

Drie paar ogen keerden zich in zijn richting en hij keek zijn lotgenoten beurtelings aan.

„Ik wil jullie niet bang maken," zei Jills oom ernstig. „Maar de bandieten zullen stellig tot actie overgaan. Zij zullen proberen het wrak te naderen en als niemand op hen schiet, zullen ze denken dat we dood zijn."

„En wanneer zij het vliegtuig binnendringen, zien zij wat er is gebeurd," zei Jill geschrokken.

„En dan komen zij hierheen," kreunde Marcelle. „O, vader, wat kunnen we doen? Hierbuiten zijn we weerloos."

„Bovendien beschikken we niet over de nodige wapens," zei Dick Ormond grimmig. „Slechts als we ze kunnen laten denken dat we nog in het vliegtuig zijn, hebben we enige kans dat zij voorlopig niet tot een aanval overgaan."

Jill had een idee, maar ze was er zelf bang voor. Het was voldoende als één persoon zich in het wrak bevond... iemand, die zich af en toe kon vertonen en desnoods een waarschuwingsschot loste wanneer een der bandieten te dicht naderde. Eén persoon kon de bende in de waan brengen dat allen nog aanwezig waren. Als de bandieten echter toch het vliegtuig bestormden, zou hij aan hun genade zijn overgeleverd en Jill begreep maar al te goed dat van Boh Thauk geen genade was te verwachten. Ze keek naar de gewonde mannen, die in een halve cirkel lagen. Enkelen van hen waren ernstig gewond. Ze keek naar de stille gestalte van de gezagvoerder. De man moest worden geopereerd om in leven te blijven. Dokter Duhamel had een uur nodig om het leven van de piloot te redden.

„Oom," zei Jill een beetje aarzelend, „ik... ik ga terug naar het vliegtuig. Ik heb de revolver en..."

Dick Ormond slikte iets weg en verwenste in stilte zijn hulpeloosheid.

„Ik had het vliegtuig niet mogen verlaten," zei hij bitter. „Ik heb er niet aan gedacht dat iemand moest achterblijven."

„Ik ga nu," zei Jill. Ze kon het trillen van haar stem niet helemaal beheersen.

„Neem water en voedsel mee," zei haar oom. „Zodra de dokter mijn been heeft gespalkt en ik voor mezelf een soort kruk heb gemaakt, kom ik je aflossen."

Het werd steeds lichter in het bos. Hier en daar klonk het eerste tjilpen van vogels. Ver weg liet een mannetjeshert zijn bassende roep horen, allemaal aanduidingen dat de nacht was geëindigd.

Marcelle liep op haar vriendin toe en omhelsde haar.

„Je bent dapper, Jill," zei ze bewonderend. „Heel, heel dapper."

„O neen," zei Jill. „Ik. . . ik ben bang." Toen keerde ze zich om en verliet de open ruimte tussen de bomen. In haar rechterhand droeg ze een emmer met wat water, in de linker twee blikjes voedsel. Ze bereikte de rand van de vlakte waar het wrak lag. Aan de andere zijde van de grote romp brandde nog het vuur van de dacoits; ze hoorde het knetteren van het hout.

Jill keek speurend rond om zich ervan te overtuigen dat hier geen bendeleden rondslopen en stak toen vlug over naar het vliegtuig.

In de schaduw van het wrak bleef ze een moment hijgend staan. De lucht was nog koel, maar ze wist dat het in de cabine moordend heet zou worden, wanneer de zon was opgekomen en enige tijd de metalen romp had beschenen.

Ze bukte, kroop in de cabine en trok het paneel weer op zijn plaats. Jill zette de emmer op een veilige plaats en draaide het lampje aan. De batterij begon te verzwakken en het licht was dan ook zeer flauw. Bij het schijnsel ervan deed ze haastig een ronde door de ruimte. Er stonden twee gebroken houten kisten en ze staarde een ogenblik naar de inhoud. Pakketten bankbiljetten, variërend in waarde van vijf tot duizend ropijen. Hier lag inderdaad een fortuin voor Boh Thauk en zijn bandieten, als zij erin slaagden het te bemachtigen en alle getuigen te vermoorden.

Ze zag thans ook dat zich in de vloer een luik bevond dat tot nu toe aan de aandacht was ontsnapt. Ze trok het omhoog en keek neer op de met planten begroeide bosgrond; de planten waren platgedrukt door het gewicht van het neergestorte vliegtuig.

„Als ik een onderaardse gang moest graven om te kunnen ontsnappen," mompelde Jill, terwijl ze het luik weer sloot, „zou ik hier beginnen." Toen glimlachte ze onwillekeurig om het dwaze idee.

Ze liep door naar het achterste gedeelte van het vliegtuig en vond een klein raam dat niet was afgedekt. Ze keek naar buiten en zag tot haar verbazing dat het al helder licht was. Gedurende de weinige minuten dat ze zich in het wrak bevond, was de zon boven de kam van de verre Shanheuvels gestegen en bescheen het woeste landschap. Jill zag het nog nasmeulende vuur dat de hele nacht had gebrand. Ze zag meer. Aan de rand van de open ruimte stonden zes dacoits in gebukte houding, de geweren aan de schouder, de lopen op het vliegtuig gericht.

Het hart klopte Jill opeens in de keel. Ze verwachtte elk moment de flitsende vlammen van de schoten te zien en de slag te horen, waarmee de kogels de dunne wand van het wrak doorboorden. Maar het gebeurde niet; de bandieten bleven rustig staan.

Jill trachtte zijwaarts langs het vliegtuig te kijken. . . en weer schrok ze vreselijk. Want een van de bendeleden bevond zich op een meter afstand van de deur!

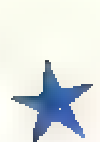
Thans begreep ze waarom de zes dacoits daar met gerichte geweren stonden. Boh Thauk wilde zich overtuigen van de toestand in de cabine en een van zijn mannen kroop naar de deur om die te openen.

Op haar tenen liep Jill terug naar de bedreigde deur. Wanneer die eenmaal was geopend zou er iets afschuwelijks gebeuren. Misschien zou Boh Thauk brandende takken naar binnen werpen.

Wordt vervolgd

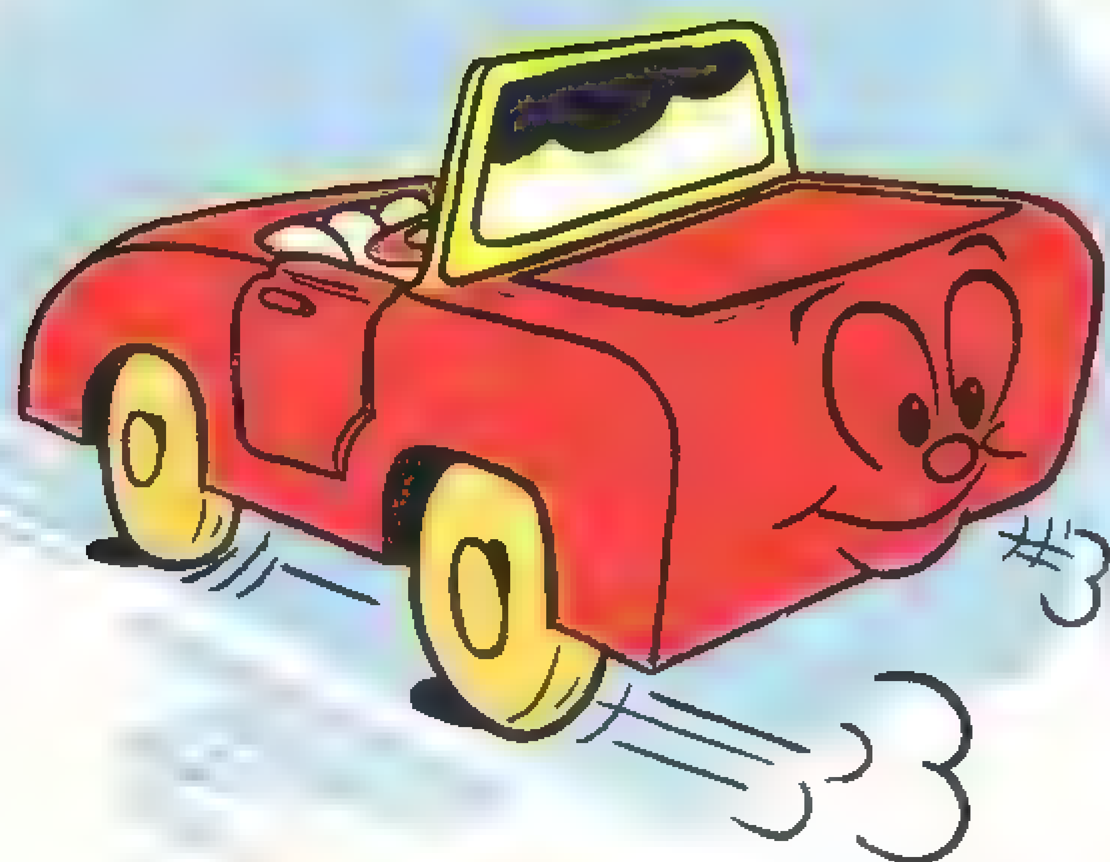

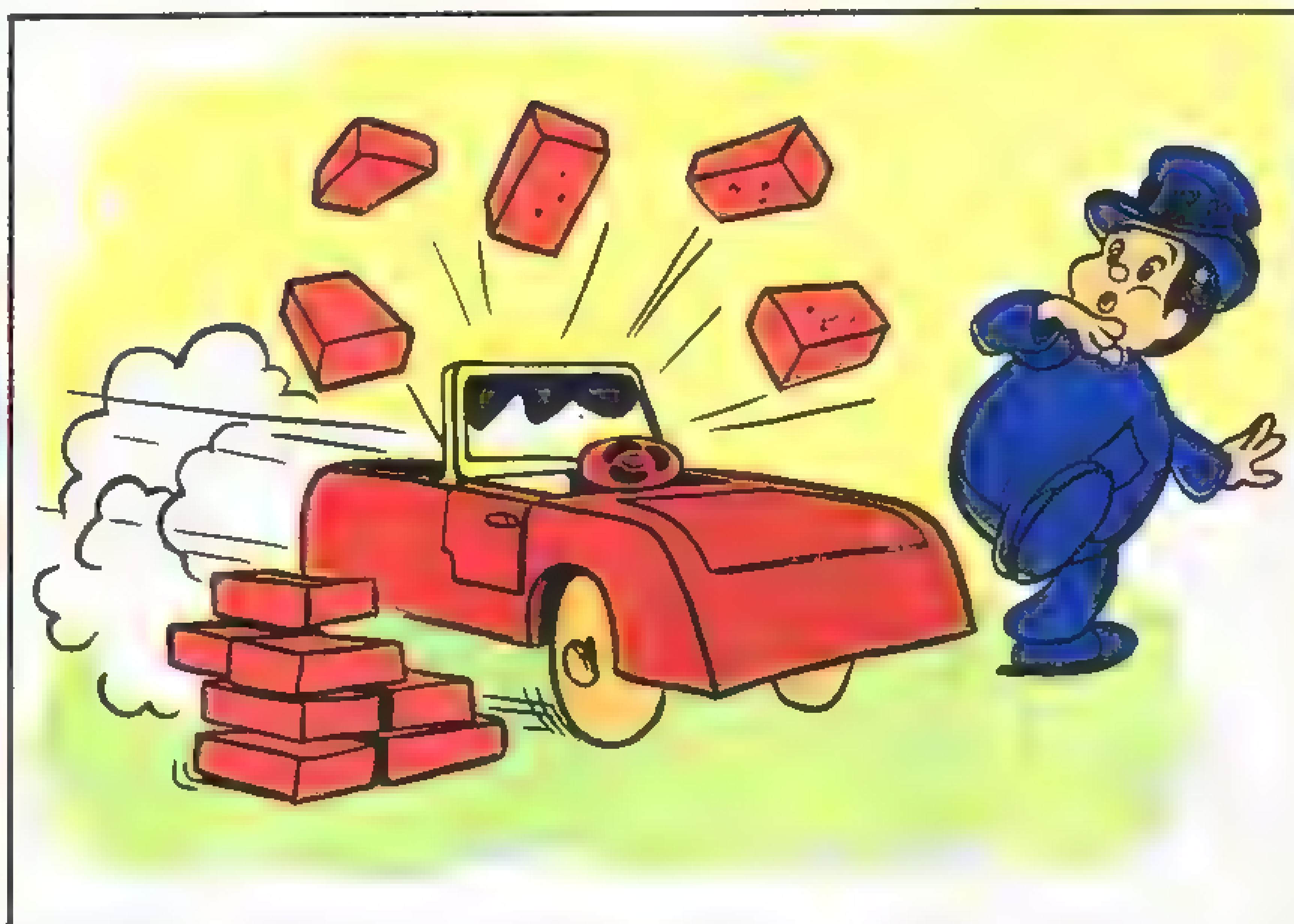
Aan de andere zijde van de grote romp brandde nog het vuur van de dacoits.

SPELEND

Op een dag zag Knetter Knal, de raceauto, een groep soldaten voorbijmarcheren. Hè, dacht hij, ik zou best mee willen lopen. Maar helaas heeft Knetter geen benen, maar wielen en dus kan hij niet marcheren. Weet je wat, dacht hij, ik ga wat rijden. En voor de afwisseling rijd ik achteruit.

En daar ging hij. Met een vaart stoof hij achteruit. Natuurlijk kon hij niet zien wat er achter hem gebeurde en een paar tellen later maakte hij al een botsing. Wikwak, de wekker, was een muurtje aan het bouwen en daar reed Knetter pardoes tegenaan. Wikwak riep kwaad: „Hee, stop eens!"

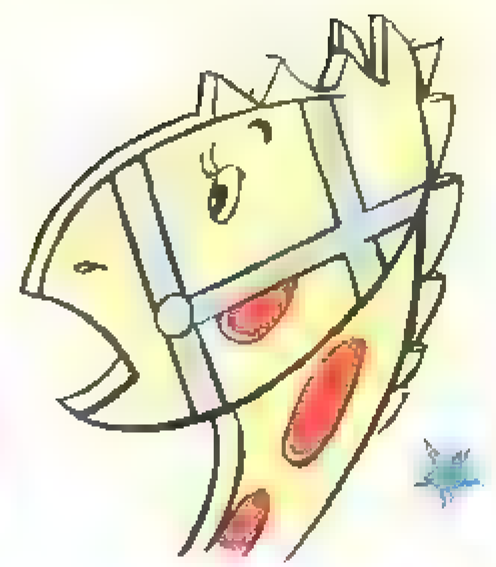

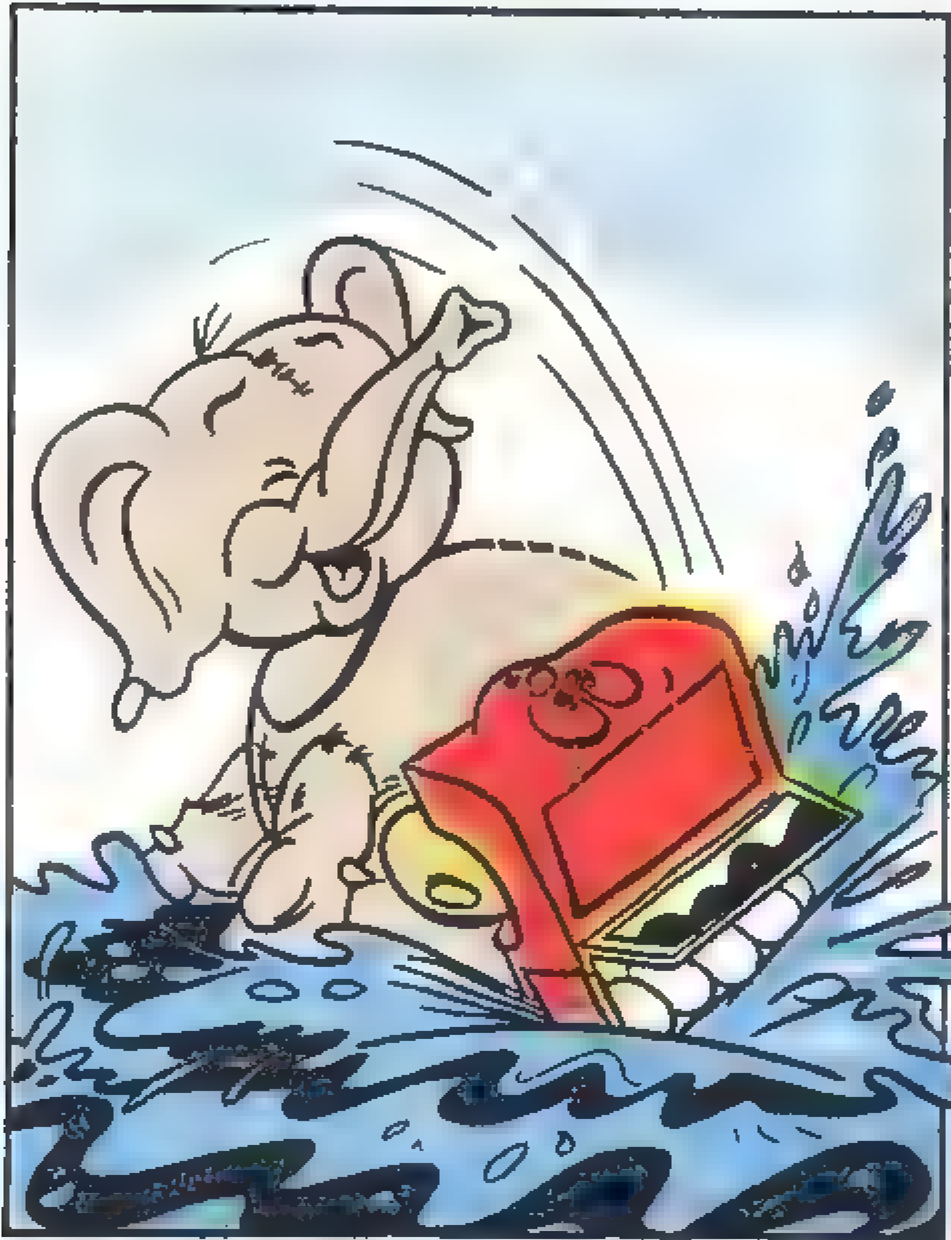

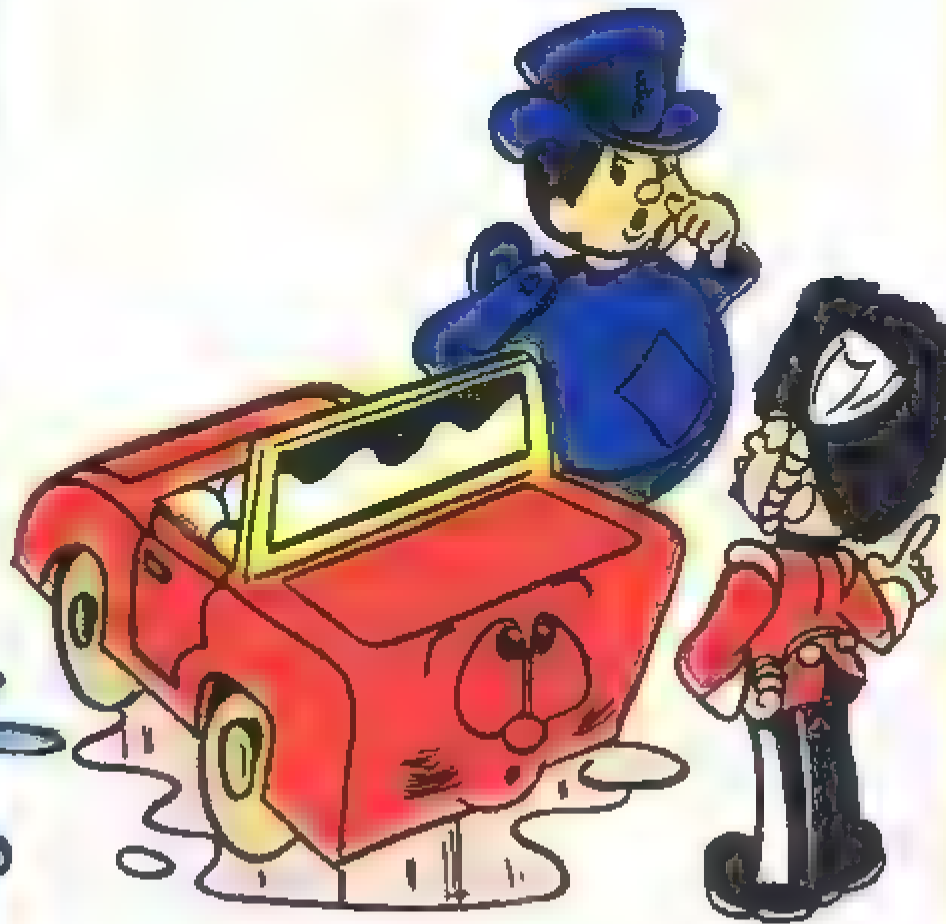
Maar Knetter had helemaal geen zin om te stoppen. Hij reed driemaal rondom het kasteel van Speelgoedland en schoot toen met een vaartje tussen de soldaten door, die nog steeds aan het marcheren waren. Een van hen schrok zo erg, dat hij uit de maat raakte.

Maar Knetter trok er zich niets van aan. Hij snorde weg en kwam even later Gerard Giraf tegen. Omdat hij nog steeds achteruit reed, had hij de giraf helemaal niet gezien en het zou tot een botsing gekomen zijn als Gerard niet vlug zijn benen had gespreid, zodat Knetter eronderdoor kon.

SPEELGOED

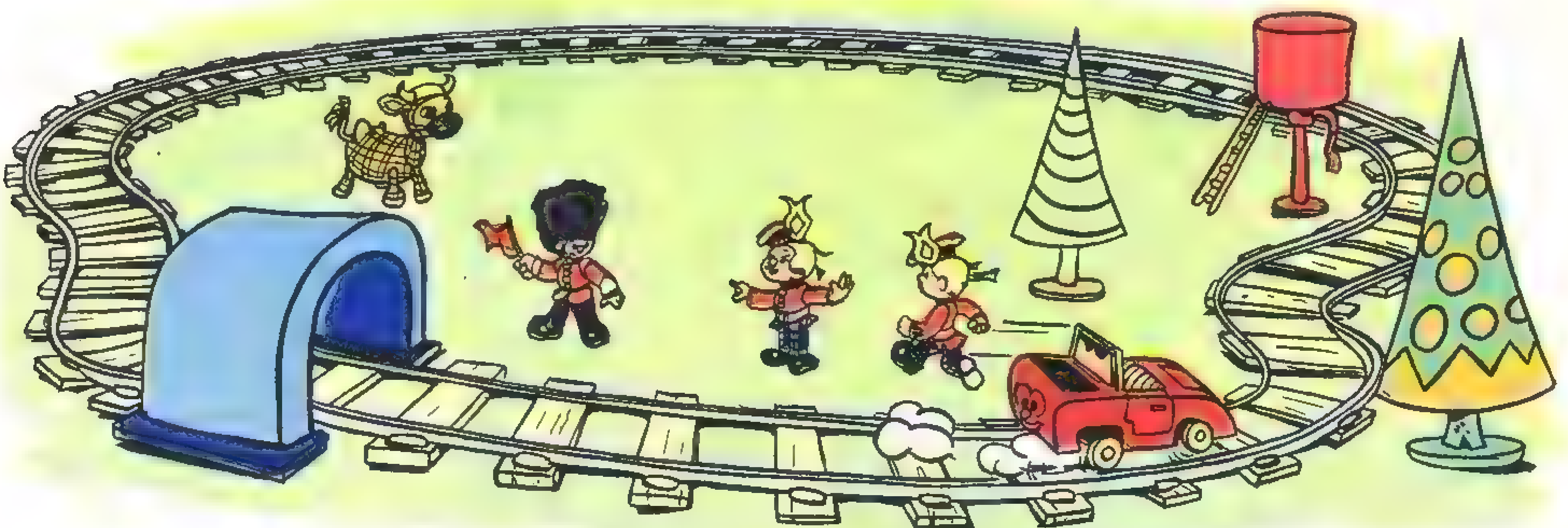

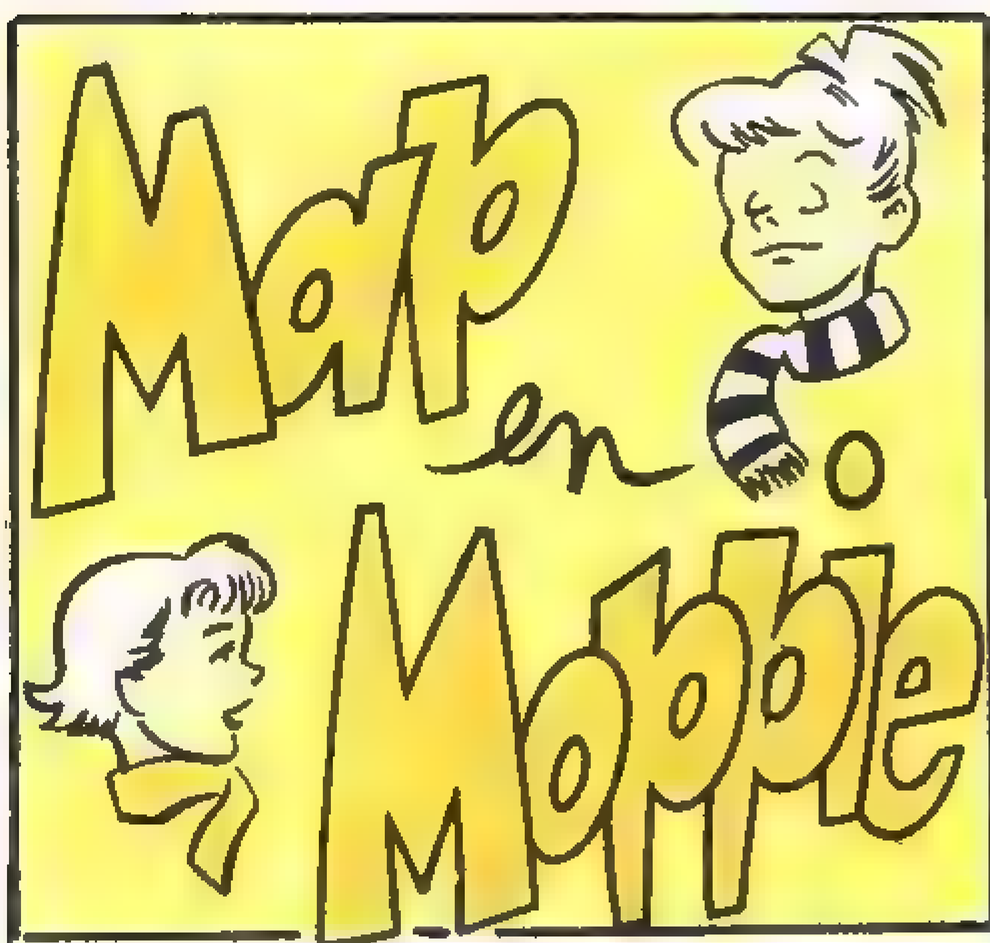
Even verderop was een vijver en op de rand daarvan stond Della, de olifant, zichzelf nat te spuiten. Olifanten vinden dat namelijk erg fijn. Met een vaart reed Knetter tegen Della op. Natuurlijk ging de olifant niet opzij en dus moest Knetter stoppen. „Hee," zei hij, „dat is zeker een berg."

Hij dacht even na en probeerde het toen nog een keer, maar Della ging niet opzij en de raceauto kwam in het water terecht. Hij liep helemaal vol en even later sloeg zijn motor af. Gelukkig kwamen Tommie en Wikwak net voorbij. Zij haalden hem eruit. Knetter was erg verdrietig.

Maar Tommie kreeg een idee. Samen met Wikwak haalde hij de banden van Knetters wielen. „Wat doen jullie nou?" vroeg de raceauto. „Zonder banden om mijn wielen kan ik niet rijden." „Wacht maar even," zei Tommie. „Wij zullen zorgen dat je zo hard kunt rijden als je wilt, zonder ongelukken."

Ze brachten de raceauto naar een spoorlijn en zetten hem op de rails. Knetters wielen bleken er precies op te passen en daar ging hij in volle vaart achteruit over de lijn. Toen hij langs Tommie kwam, riep hij: „Dank je wel, hoor. Dat was een goed idee van je."

Map en Mopple

WE GAAN FIJN IN DE ZON ZITTEN!
HEB JE GEEN ZIN IN ROEIEN?
BOTEN TE HUUR

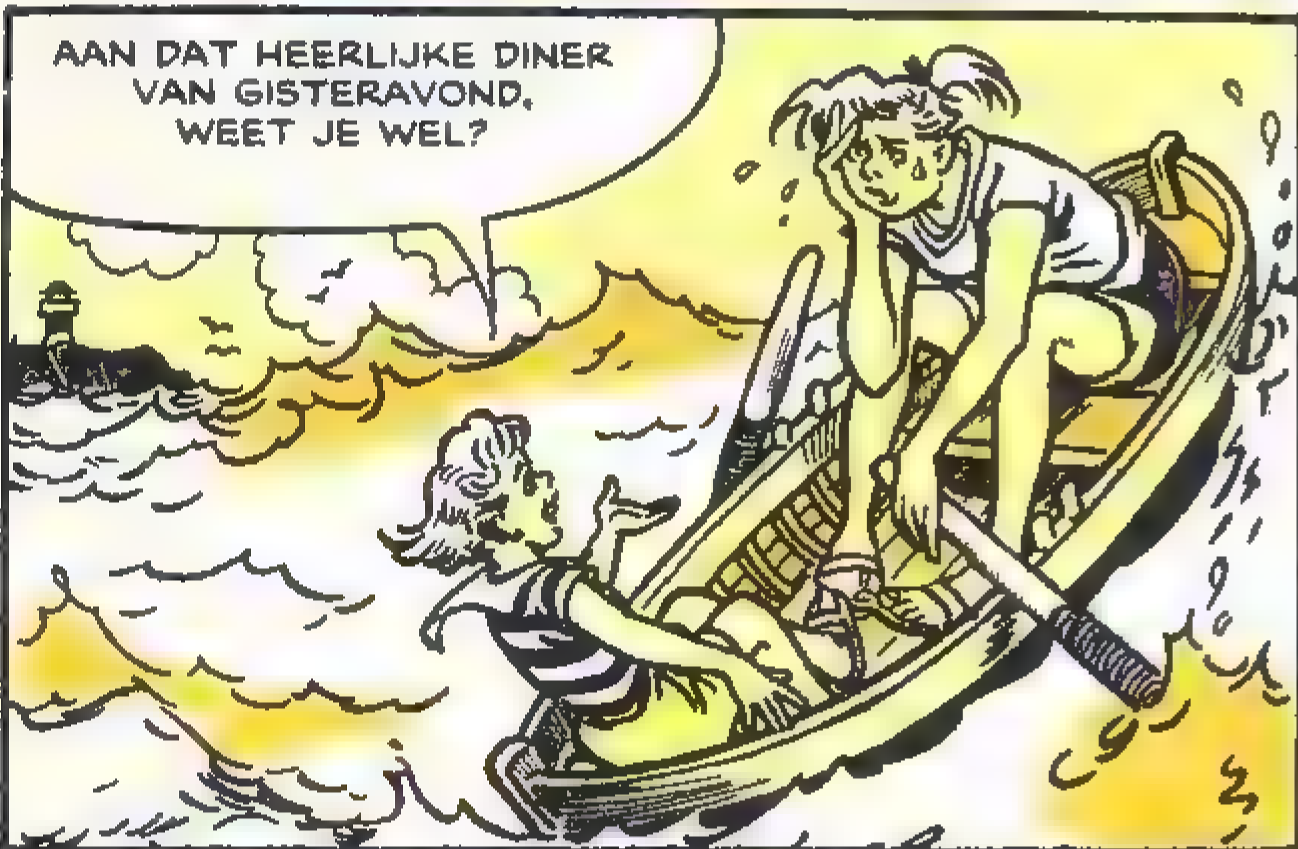

ER GAAT NIETS BOVEN EEN FLINK EIND ROEIEN!

I...IK VOEL ME NIET GOED!
HA, HA, HA! JIJ HEBT GEEN ZEEBENEN ZO-ALS IK!

WEET JE WAT JE MOET DOEN? JE MOET AAN IETS ANDERS DENKEN, DAN VERGEET JE DAT DE BOOT SCHOMMELT!

AAN IETS ANDERS DENKEN...
IK KAN ER PRIMA TEGEN! MIJN OVER-GROOTVADER WAS PIRAAT, ZIE JE!

HET HEEFT GEHOLPEN, MAP!
WAAR HEB JE DAN AAN GEDACHT?

AAN DAT HEERLIJKE DINER VAN GISTERAVOND, WEET JE WEL?

DENK AAN IETS ANDERS, MAP!
VLIEG OP!

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

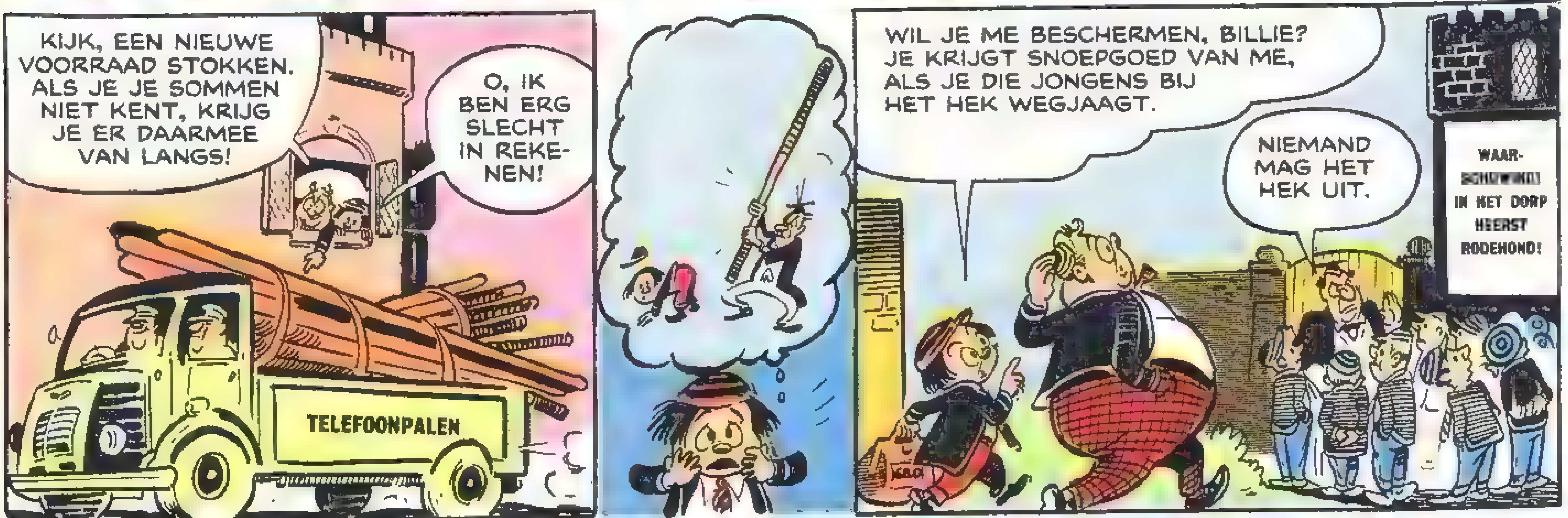

DE KLEINE ALI-PAPA WIST NIETS VAN SPORT EN DAAR MAAKTE BILLIE GEBRUIK VAN.

O, WAT ERG! IK HEB DE SLEUTEL VAN MIJN TAS VERGETEN!
SUKKEL! NU MOETEN WE TERUG NAAR SCHOOL OM DE SLEUTEL TE HALEN!
GEEN GELD, GEEN SNOEP!
RING

OP SCHOOL...
JULLIE TWEEËN KRIJGEN PROEFWERK VOOR REKENEN!
VRESELIJK! NU KUNNEN WE NIET NAAR DE SNOEPWINKEL!

IK BEN ERG SLECHT IN REKENEN EN ALS IK FOUTEN MAAK, KRIJG IK SLAAG!
WEES MAAR NIET BANG. IK HANG EEN SPIEGEL BOVEN DE LESSENAAR!
KAART

VOORUIT, JONGENS, SCHRIJF OP. HOEVEEL IS NEGEN MAAL NEGEN, ZEVEN MAAL ACHT, ZES MAAL VIJF, ACHT MAAL ZES, ELF MAAL ZEVEN...
HA, HA, IK KAN DE ANTWOORDEN ZO AFLEZEN!
REKENEN

KIJK, ALI, IN DE SPIEGEL KUN JE DE ANTWOORDEN LEZEN!

GOED ZO, BILLIE. JE HEBT ALLE SOMMEN GOED!
GAUW ALLES OVERSCHRIJVEN!

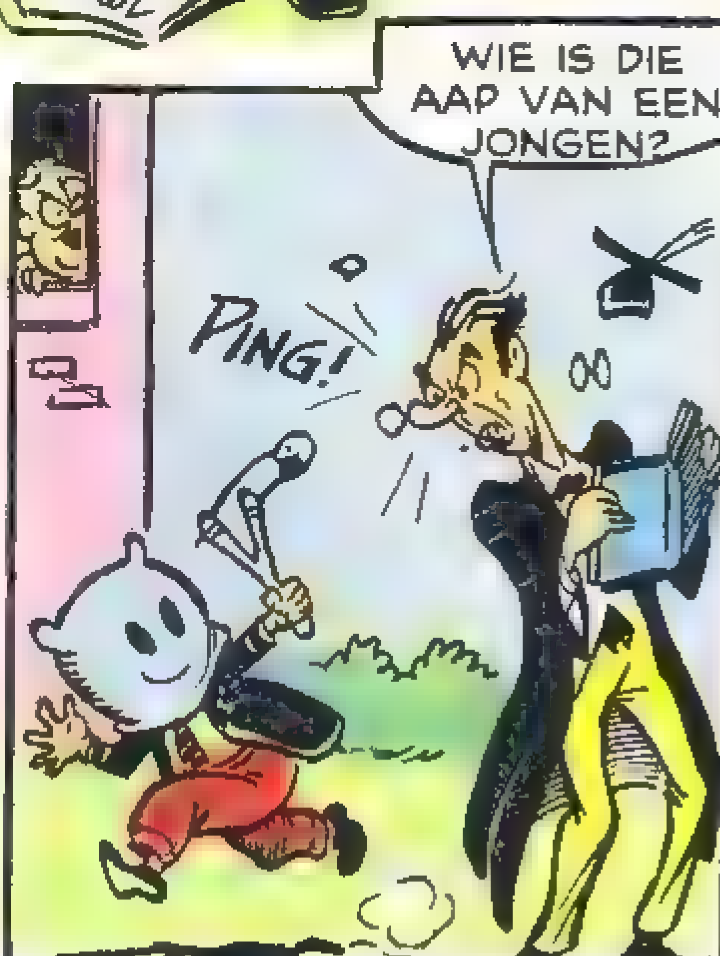

HEB IK JE NIET GOED GEHOLPEN MET DIE MOEILIJKE SOMMEN?
20/20

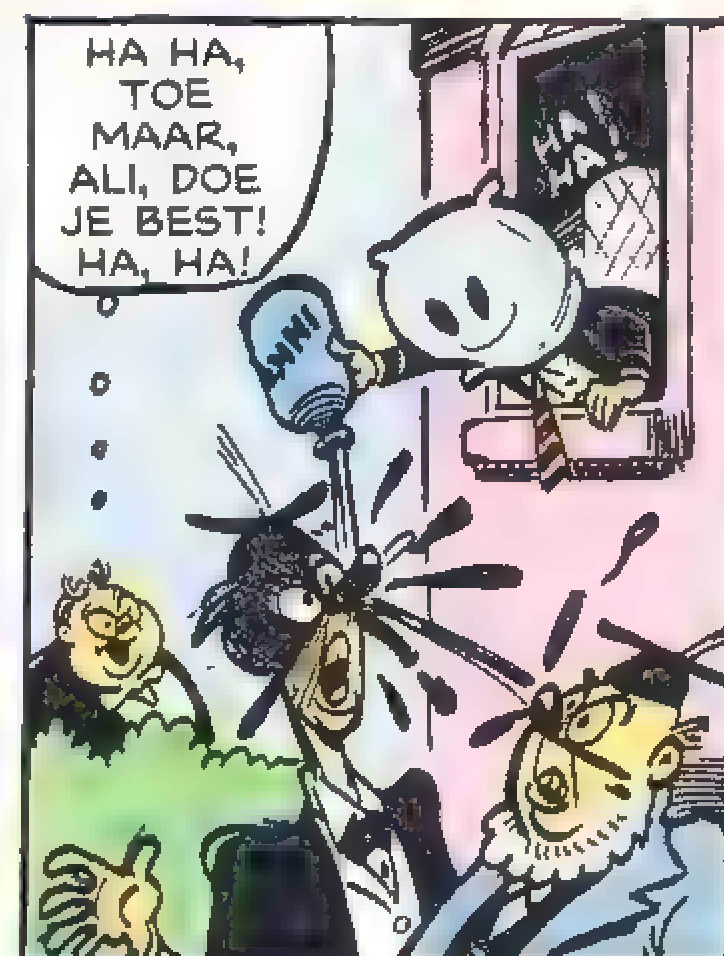

DOMOOR DIE JE BENT! ALLES HEB JE FOUT!
O, HIJ HEEFT ZE VERKEERD OPGESCHREVEN!
HELP ME! BILLIE!
20/20

DENK MAAR NIET DAT JE NU NOG WAT LEKKERS VAN ME KRIJGT. HOEPEL MAAR GAUW OP!

LUISTER. ALS JE WÉL LEKKERS VOOR ME KOOPT, ZAL IK JE LATEN ZIEN HOE JE WRAAK KUNT NEMEN OP MENEER KWEL!
HOE DAN?
KOEK

ALS JE DEZE ZAK OVER JE HOOFD DOET, ZAL NIEMAND JE HERKENNEN. SNAP JE?
GELD

WIE IS DIE AAP VAN EEN JONGEN?
PING!

HA HA, TOE MAAR, ALI, DOE JE BEST! HA, HA!
HA HA

ALS WE MAAR WISTEN WIE DIE VLEGEL IS, DAN KONDEN WE HEM GRIJPEN!
HET WORDT WEL TIJD!

ALS JE MENEER KWEL KWAAD WILT HEBBEN, MOET JE ZO'N TEKENING MAKEN!
MENEER KWEL

IS HET ZO GOED?

JE MOET ER OOK IETS ONDER ZET-TEN, MAAR ZO DAT NIEMAND WEET WIE HET GEDAAN HEEFT!
DAT DOE IK!
MENEER KWEL

WELKE KWAJONGEN HEEFT DAT GETEKEND? EN WAT BETEKENEN DIE KRABBELS?

HET IS PERZISCH EN HET BETEKENT: MENEER KWEL IS EEN RARE KWIBUS!
ECHT WAAR?
PERZISCH

ER IS HIER MAAR ÉÉN JONGEN DIE PERZISCH KENT! KOM MEE!

HA, HA! REKEN MAAR DAT DIE OUWE KWEL KWAAD IS! GOED IDEE VAN MIJ, HÈ?
NOU!

EN HIJ WEET NIET WIE HET GEDAAN HEEFT. KRIJG IK NOU DAT SNOEPGOED?

WE HEBBEN HEEL WAT ANDERS VOOR JOU DAN SNOEPGOED, BILLIE!
PATS!
PETS!

EN NU NAAR DE KLAS, VLEGELS!
PATS
HELP!
PATS
PATS

HET IS JOUW SCHULD, BILLIE. JE KRIJGT NIETS. JE HAD BELOOFD ME TEGEN DE LERAREN TE BESCHERMEN!
MET EEN LEGE MAAG KAN IK NIETS BEGIN-NEN. IK HEB HONGER!
ALI-PAPA

WAT ZIT ER IN DAT PAKJE? ETEN?
EEN TAART VAN MIJN TANTE IN KOKOKOLA.
ALI-PAPA

EVEN PROE-VEN! WAT VOOR SOORT TAART IS DIT, ALI?
HAP!
ALI-PAPA

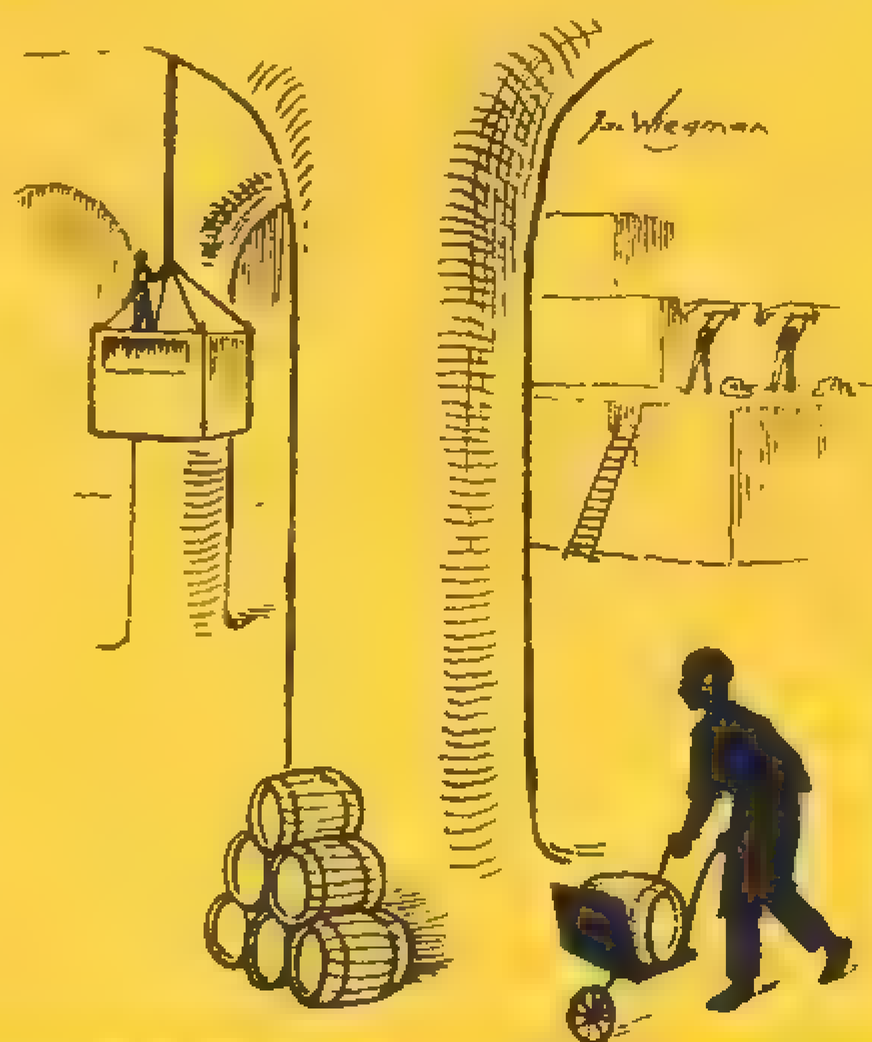

Waar komt het zout vandaan?

Het totale wereldverbruik van zout wordt geschat op vijfentwintig miljoen ton per jaar en dus is het logisch dat men zich weleens afvraagt: waar komt toch al dat zout vandaan? Natuurlijk op de eerste plaats uit zeewater. In de wereldzeeën bevinden zich geweldig grote hoeveelheden zout, ofschoon het gehalte per liter zeewater zeer verschillend is. In de Noordzee bedraagt dit hoogstens twee tot drie procent; in sommige zuidelijke zeeën ligt dit gehalte door de grotere indamping als gevolg van de sterkere zonnewarmte veel hoger.

Wanneer de indamping geregeld doorgaat zonder dat nieuwe watertoevoer plaatsvindt of wanneer de hoeveelheid water, die aan een zee wordt toegevoegd, kleiner is dan de hoeveelheid die verdampt, zal het zoutgehalte van die zee voortdurend stijgen. Is het zeewater tenslotte verzadigd van zout (wat gebeurt, als er ongeveer driehonderd gram zout per liter water voorkomt), dan kristalliseert bij verdere indamping het zout uit. Die zoutkristallen zetten zich af op de zeebodem en vormen daar in de loop van de tijd een zoutlaag. Een dergelijk proces voltrekt zich op het ogenblik in de Dode Zee in Israël.

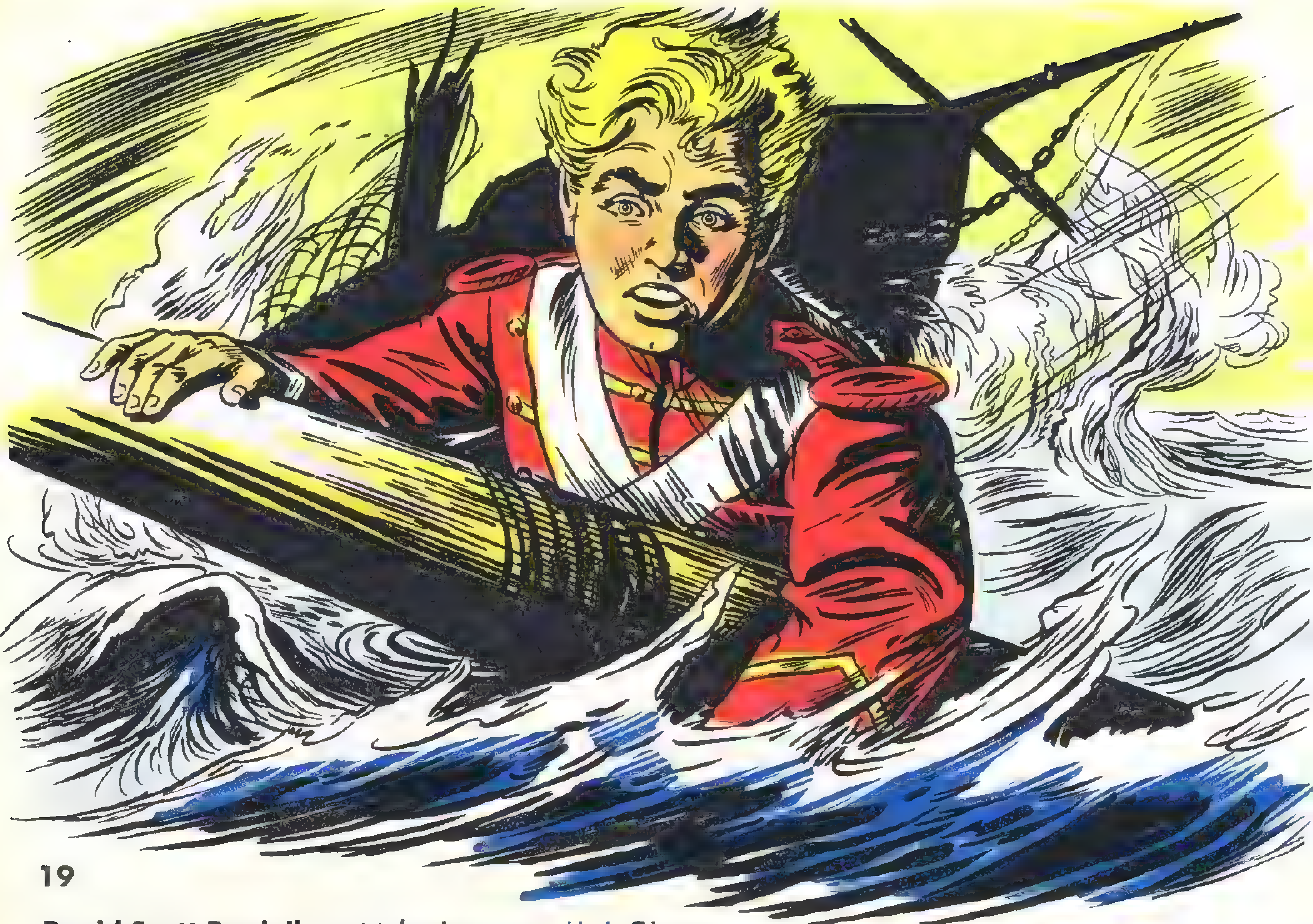
Ook op sommige delen van de aarde, die nu vasteland zijn, moet zich in de voorhistorie zo'n proces hebben afgespeeld.

Op verscheidene plaatsen komt zout in de bodem voor en wel op een diepte die varieert van 325 tot 400 meter. Wanneer men dit zout wil ontginnen, gaat men op die plaats gaten boren, in die gaten, die tot in de zoutlaag reiken, brengt men water en pompt daarna de ontstane zoutoplossing op. Deze wordt ingedampt en gezuiverd en het zout is voor gebruik gereed. In verschillende landen zijn voor het winnen van zout mijnen in gebruik. Wielickza, een stad in Polen, is bijvoorbeeld bekend om haar zoutmijnen.

Bij het winnen van zout uit zeewater laat men zeewater in een bassin stromen en sluit dat bassin (zoutpan) daarna af. Het water verdampt en het zout blijft op de bodem van de pan achter. In Europa treft men bijvoorbeeld in Spanje en Portugal en bij Triëst in Noord-Italië zulke zoutpannen aan.

In elk geval hoeven we ons niet bezorgd te maken, dat we opeens zonder zout zouden komen te zitten, want zowel in de aarde als in de zee is nog een voorraad aanwezig, waaraan we eeuwenlang genoeg zullen hebben.

19

David Scott Daniell *met tekeningen van H. J. Giesen*

Olivier lijdt schipbreuk

KORTE INHOUD: *Olivier Crow, leerling-tamboer bij het honderdelfde regiment infanterie van het Britse leger, en zijn nichtje Pollie Trott zijn na een avontuurlijke zeereis op Sicilië aangekomen. Het is juni 1806 en overal in Europa wordt gevochten tegen Napoleon. Sergeant Trott, de vader van Pollie, en soldaat Pilchard krijgen opdracht de gevangene Zucconi, die voor de krijgsraad moet verschijnen, op het schip de Zwaluw naar Gibraltar te brengen. Olivier moet hen vergezellen om voor de krijgsraad tegen Zucconi te getuigen. Pollie gaat als verstekelinge mee. Onderweg vergaat de Zwaluw. De bemanning wordt opgepikt door een Italiaans zeeroversschip, dat later wordt overmeesterd door een Engels fregat. Zucconi ontkomt met Pollie en Olivier naar het vasteland. Sergeant Trott en soldaat Pilchard gaan hen achterna. Zucconi brengt de kinderen bij een boer, maar zij ontsnappen. Gedreven door honger sluipen ze een herberg binnen, waar even later sergeant Trott, soldaat Pilchard en twee Engelse heren arriveren. De laatsten herkent Olivier als spionnen voor Frankrijk. Hij luistert een gesprek af dat zij voeren met een Franse kapitein en waarbij zij de plannen van de Engelse legerleiding verraden. Om hun plannen in de war te sturen besluiten Pollie en Olivier een wiel van hun koets los te zetten, zodat dit er, als de spionnen op reis gaan, onderweg af zal lopen. De volgende morgen wachten ze de koets op, maar zien tot hun grote schrik dat behalve de twee spionnen ook sergeant Trott en soldaat Pilchard erin zitten. Ze weten de koets tot staan te brengen. De twee spionnen gaan er op de paarden vandoor.*

Kijk," zei hij, ,,hier zitten we. Zie je wel? Daar staat de naam van die herberg. Albergo dell'Aquila Nera. De Zwarte Arend. Je kunt de weg precies volgen. Hier heb je de pas. En daar die haarspeldbocht. Zie je wel?"

,,Wat voor een naam staat er bij het eerstvolgende stadje?" informeerde sergeant Trott, die over de schouder van zijn neef meekeek.

Olivier tuurde op de kaart en zei: ,,Nicotaria. Het is precies dezelfde kaart die de spionnen gisteravond voor zich hadden liggen, toen ze de Franse officier vertelden van de plannen van generaal Stuart. Kijk maar, ze hebben er allerlei dingen op aangetekend. Zie je dat kruispunt daar bij. . . eh. . . San Eufemia? Daar moeten we naar toe."

,,Ja, dat zeg je wel, beste jongen," merkte de sergeant op, ,,maar hoe? Is het ver?"

Olivier bekeek de schaal, waarop de kaart was getekend, en schatte de afstand. ,,Ongeveer veertig mijl, denk ik."

,,Dat zijn geen mijlen," zei Pollie, ,,maar kilometers."

,,Veertig kilometer?" zei soldaat Pilchard. ,,Nou, dan mogen we ons er wel op voorbereid en dat we twee flinke dag-

marsen door vijandelijk terrein voor de boeg hebben. Ik wil geen pessimist zijn, maar ik geloof dat het geen eenvoudige onderneming is."

,,In ieder geval weten we, wat ons te doen staat," zei Pollie zakelijk. ,,Hóé we het moeten doen, zullen we nog wel zien. Laten we eerst maar doorgaan met eten."

,,Je hebt gelijk, beste meid," zei haar vader. ,,Het zou onverstandig zijn als we van deze gelegenheid geen gebruik maakten om meteen een flinke voorraad in te slaan. Met een goed gevulde maag kunnen we er des te beter tegen."

Een tijdje aten ze zwijgend. Met graagte zetten ze hun tanden in het malse vlees van de jonge patrijzen en ook het vers gebakken brood lieten ze zich goed smaken. De beide mannen besproeiden het kostelijke ontbijt met wijn, terwijl de kinderen deze keer water dronken uit een bergstroompje, dat Pollie op enige afstand had ontdekt.

Toen ze verzadigd waren, bleken de laatste kruimels brood en het laatste plakje kaas verdwenen. Dat was voor Pollie het sein om eens een blik te slaan in de overige papieren die Olivier uit de koets had meegebracht.

,,Ik vraag me af, wat er allemaal in staat," zei ze. ,,Het ziet er nogal belangrijk uit, vindt u ook niet, vader? Ziet u die gewichtige zegels? O, het is allemaal Frans, wat de klok slaat. Wat jammer! Nee, hier staat toch een Engelse naam. Het gaat over een zekere mijnheer Alan Heytorp."

Ook Olivier had een van de papieren ter hand genomen.

,,Hier staat de naam van een zekere George Farcar," zei hij ,,En het stuk is ondertekend door iemand die zich generaal noemt."

,,Aangezien ik geen bril bij me heb," zei de sergeant, ,,begrijp ik er niet veel van, maar voor zover ik het kan beoordelen, zijn het paspoorten of doorlaatbewijzen of zo iets."

Soldaat Pilchard pakte de documenten en hield ze zo ver mogelijk van zich af.

,,Dat lijkt mij ook," zei hij. ,,Een soort vrijgeleide, De handtekening van de Franse generaal betekent natuurlijk, dat die twee verraders ongehinderd door het bezette gebied konden reizen."

Plotseling sprong Pollie opgewonden overeind. ,,Vader! Oom Pharao!" riep ze uit. ,,Prachtig! Begrijpen jullie het niet? Hoera. Hoera!"

,,Nee, ik moet eerlijk bekennen van niet," zei de sergeant. ,,Vertel me eens wat je bedoelt, beste meid. En sta daar niet zo heen en weer te springen."

Maar Olivier begreep precies wat zijn nichtje bedoelde.

,,Natuurlijk, oom," zei hij. ,,Met behulp van deze papieren kunnen we toch zeker gaan en staan waar we willen?"

,,Machtig!" juichte Pollie weer. ,,Vader, je wordt gewoon een van die rijke heren en oom Pharao ook."

Ze overhandigde haar vader met een buiging een van de passen. ,,Alstublieft, u bent voortaan mijnheer Alan Heytorp. En oom Pharao, alstublieft, u bent mijnheer George Farcar."

Sergeant Trott wist niet goed hoe hij het had. Nogmaals bekeek hij het papier, dat hij in zijn handen hield. Daarna richtte hij zich weer tot zijn dochter. ,,Nee," zei hij hoofdschuddend. ,,Reizen op een verraderspas? Voor geen geld van de wereld!"

Soldaat Pilchard raspte nadenkend met de nagel van zijn duim over zijn stoppelige baard.

,,Ik heb natuurlijk alle respect voor uw gevoelens, sergeant, en ik begrijp u volkomen. Maar als puntje bij paaltje komt, is dat idee van Pollie zo gek nog niet. Hoe zouden we anders door de Franse linies moeten komen?"

,,Toe nou, oom," smeekte Olivier. ,,Het is onze enige kans. Als we generaal Stuart niet op tijd waarschuwen, is alles verloren."

Voor de zoveelste maal bekeek sergeant Trott argwanend zijn nieuwbakken paspoort.

,,Nou, ik weet het niet," zei hij tenslotte, ,,misschien hebben jullie wel gelijk. Maar ik geloof toch dat je er veel te licht over denkt. Ga eens na! We zien er nogal mooi uit! Hoe kunnen Pharao en ik in onze zeemansplunje, ongeschoren en wel, doorgaan voor twee van die rijke heren? Nou? Wie het weet, mag het zeggen!"

Pollie en Olivier keken elkaar terneergeslagen aan.

,,Ja, daar was ik nog niet opgekomen," zei soldaat Pilchard teleurgesteld. ,,Het is maar goed dat u eraan denkt. Nee, er komt niets van terecht. Olivier, geef me die andere fles wijn eens aan. We kunnen nog wel een hartversterkertje gebruiken."

Olivier reikte oom Pharao zwijgend de wijnfles aan en slenterde daarna langs de koets, totdat hij achter het voertuig in gepeins verzonken bleef staan. Opeens riep hij Pollie bij zich en met vereende krachten openden ze de bagageruimte.

Zoals ze verwacht hadden, bleken er twee grote koffers in te staan. De kinderen wisselden een verheugde blik van verstandhouding, sleepten de beide koffers naar de andere kant van de koets en maakten de deksels open. Tot hun verrukking zat er een hele voorraad kleren

Ze overhandigde haar vader met een buiging een van de passen.

in: jassen, zijden hemden, broeken, schoenen, dassen, kortom: een garderobe waarmee iedere man eer kon inleggen.

Een poosje scharrelden ze rond in de koffers. Daarna keerden ze met trotse blikken naar de beide soldaten terug, elk met een vracht kleren over hun arm.

,,Mijnheer Heytorp en mijnheer Farcar," zei Pollie, ,,wilt u zich alstublieft maar even verkleden? Kijk, vader, een prachtige rode lakense jas, een geel zijden hemd en een satijnen vest, bestikt met gouddraad!"

,,En hier, mijnheer Farcar," zei Olivier, ,,heb ik uw kleren. En bovendien een scheermes, twee handdoeken, een stuk zeep, een borstel en een kam. Als u nog meer nodig hebt, moet u het maar zeggen. In ieder geval kunt u zich nu eens goed wassen en fijn opknappen."

,,Ho, ho, jongeman," zei de sergeant schertsend, ,,dat is voor een leerling-tamboertje geen taal om aan te slaan tegen een oudere soldaat. Wacht maar tot je weer op het exercitieterrein staat. Stel je voor! Zo'n snotneus die ons opdracht geeft om ons te wassen!"

Soldaat Pilchard onderzocht belangstellend de kleren die Pollie hem had gegeven.

,,Als u het mij vraagt, sergeant," zei hij, ,,heeft uw neef een verstandig woord gesproken. Kom, laten we ons bij dat bergstroompje maar gauw wat gaan wassen. En als we dan geschoren, gekamd, geborsteld en aangekleed zijn, zou ik weleens willen weten waarom we niet voor spionnen zouden kunnen spelen!"

Sergeant Trott stond op het punt weer te protesteren, maar soldaat Pilchard werd hoe langer hoe geestdriftiger.

,,Nee, sergeant, het móét gebeuren. We hebben nieuwe kleren en paspoorten. Nou, dan kunnen die nieuwe namen er ook nog wel bij. Kom mee!"

,,Pharao, ouwe jongen," zuchtte de sergeant, ,,ik ben maar een gewone infanterist. Ik zie er echt geen heil in me in deze sjieke kleren te steken. Zelfs niet als mijn leven ervan af hangt."

,,Maar, vader," zei Pollie vermanend, ,,het gaat niet alleen om ónze levens! Het lot van het hele regiment staat op het spel."

,,Ja, dat is waar," erkende de sergeant. Hij krabde zich op het hoofd en zei toen, terwijl hij langzaam overeind kwam: ,,Nou vooruit dan maar. Het zal wel moeten."

,,Bravo! Olivier en ik trekken ondertussen elk zo'n mooie gebiesde broek met een witte blouse aan. Dan kunnen wij mooi voor jullie bedienden doorgaan. Wat zullen we er allemaal prachtig uit zien!"

,,Zal ik u maar even voorgaan, mijnheer Heytorp?" zei soldaat Pilchard op spottende toon: ,,Ik kan u onze badkamer van harte aanbevelen."

,,Als dat maar goed afloopt," gromde de sergeant, toen ze tegen de helling opklauterden in de richting van het riviertje. ,,Wie had ooit gedacht dat het nog eens zover met ons zou komen!"

Een half uur later kwamen de beide sjieke heren en hun nette bedienden bij de koets weer bij elkaar.

Pollie en Olivier barstten in lachen uit, toen sergeant Trott en soldaat Pilchard elkaar stonden aan te gapen alsof ze een geestverschijning zagen. Ze hadden weliswaar mooie kleren aan, maar het effect werd volkomen bedorven door hun schutterige houding.

,,Pas op, Pollie," zei haar vader dreigend, ,,je hoeft echt niet met ons te spotten, hoor. Zulke dure kleren zijn nu eenmaal niet voor mij bestemd."

,,Waarom niet, vader? U ziet er schitterend uit. Het spijt me dat ik mijn lachen niet kon houden. Maar dan moet u er ook maar niet zo harkerig bij blijven staan. U moet een beetje beter uw best doen. Toe, laat ons eens zien, hoe u een buiging maakt."

Sergeant Trott en soldaat Pilchard deden gehoorzaam hun best om even elegant te buigen als zij allerlei lieden van rang en aanzien zo dikwijls hadden zien doen. Soldaat Pilchard kreeg weldra de slag te pakken. Met een tamelijk soepele buiging haalde hij zijn zijden zakdoek te voorschijn, plaatste zijn linkerhand in zijn zij, trok verveeld zijn wenkbrauwen op en zei op gerekte toon: ,,U kunt me geloven of niet, mijnheer Heytorp, maar ik kan u verzekeren dat u een indrukwekkende verschijning bent. Mag ik u een snuifje aanbieden? Alstublieft!"

Het was een geslaagde voorstelling, maar de arme sergeant had het lang niet zo gemakkelijk. Met een vuurrood gezicht bracht hij het niet verder dan tot het mislukte begin van een buiging, die nog het meest deed denken aan het omvallen van een vermolmde boomstam. Onmiddellijk begonnen de overige drie hem met wijze lessen te overstelpen. Pas nadat hij een tijdje hardnekkig had geoefend, slaagde Pollies vader tenslotte met de grootste moeite voor zijn examen.

Olivier was de eerste die tot het besef kwam dat ze niet met een spelletje bezig waren, maar dat het ging om een zaak van leven en dood.

,,Laten we toch goed opletten, oom Pharao," zei hij, ,,dat we niets vergeten! Heeft u uw paspoorten?"

,,Nou en of," zei de sergeant. ,,De mijne zit veilig in mijn binnenzak. Wat ik zeggen wou, mijnheer Farcar, zijn die mouwen van u niet een beetje aan de korte kant?"

,,Vindt u, mijnheer Heytorp?" zei soldaat Pilchard doodernstig. ,,Ik moet u anders zeggen dat mijn kleren volgens de nieuwste Londense mode gemaakt zijn. En als ik het zeggen mag, die broek van u lijkt me ook niet bepaald ruim."

,,Ja, dat voel ik maar al te goed," zei de sergeant op zijn gewone toon. ,,Maar kom, vrienden, laten we opschieten. We moeten ons krijgsplan nodig eens wat verder uitwerken."

Vlug ruimden ze de restanten van de maaltijd op, legden daarna hun eigen oude kleren in de koffers en zetten deze terug in de bagageruimte van de verongelukte koets. De beide heren onderwierpen het rijtuig nog eens aan een grondig onderzoek, voorzagen zich elk van een sierlijke degen en sloegen de nodige kogels en een voorraadje kruit voor hun pistolen in.

Ze waren juist met deze voorbereidingen klaar, toen Pollie ineens luisterend het hoofd ophief.

,,Stop," zei ze. ,,Hoor eens wat daar aankomt."

,,Als je het mij vraagt," zei soldaat Pilchard, ,,is het een afdeling cavalerie."

,,Ja, kijk maar, daar heb je ze al," zei Olivier, naar een lager gedeelte van de weg wijzend. ,,Franse soldaten. Met vlaggen en vaandels!"

Sergeant Trott keek even om zich heen. Deze keer liet zijn besluitvaardigheid hem niet in de steek.

,,Van vluchten is geen sprake," zei hij rustig. ,,Vooruit, jullie met je tweeën achter die koets! En houd je koest. Pharao, laten we onze pistolen laden en ons leven zo duur mogelijk verkopen."

,,Op mij kunt u rekenen, sergeant. Veertig tegen twee, het is geen gezellig vooruitzicht. Maar als we onze pistolen hebben leeggeschoten, hebben we altijd onze degens nog. Of niet soms?"

,,Precies mijn mening, Pharao."

Met het pistool in de aanslag stelden de mannen zich naast de koets op. Op dit ogenblik kwam Pollie haastig te voorschijn.

,,Nee, nee! Doe gauw die pistolen weg! Mijnheer Heytorp en mijnheer Farcar zijn toch zeker niet bang voor een stelletje Franse soldaten? Hebben ze nu geldige paspoorten bij zich of niet?"

,,Natuurlijk," zei Olivier. ,,Goed bekeken, Pollie! Het kan best zijn dat het de officier is die de spionnen door de Franse linies moest brengen. Doe die pistolen toch weg! Vlug!"

,,Geen denken aan dat ze ons geloven," zei de sergeant. ,,Eer we een kwartier verder zijn, zijn we gevangengenomen zonder dat er een schot is gelost."

,,Ik geloof dat ze gelijk hebben, sergeant," merkte soldaat Pilchard op. ,,We moeten ze gewoon met een lachend gezicht tegemoet gaan."

,,Bravo, oom Pharao!" juichte Pollie. ,,Olivier en ik blijven hier wel staan, zoals onderdanige bedienden betaamt."

,,Kom mee, sergeant! En zet niet zo'n zuur gezicht!" drong soldaat Pilchard aan.

,,Vooruit dan maar, Pharao!" gaf Trott eindelijk toe. ,,Maar ik moet je eerlijk zeggen, dat ik op mijn benen sta te trillen. Toneelspelen is nooit mijn sterkste kant geweest."

De afdeling cavalerie was net de haarspeldbocht gepasseerd en besteeg in matige draf het laatste gedeelte van de weg, dat naar het wrak van de diligence leidde. De soldaten droegen blauwe, met zilver afgezette tunieken en blinkende helmen met lange fleurige pluimen erop. De vlaggen en vaandels, die door jonge officieren werden gedragen, hingen slap bij de stokken neer.

Aan het hoofd van de troep reed een lange officier met een indrukwekkende snor. Hij schreeuwde op luide toon in het Frans een bevel en onmiddellijk kwam de afdeling tot staan. Langzaam stuurde de officier zijn paard in de richting van de beide fraai geklede heren, die hem midden op de weg stonden op te wachten.

,,Bonjour, messieurs," zei hij beleefd. ,,Qui êtes-vous? Dag, heren, met wie heb ik het genoegen?"

Sergeant Trott en soldaat Pilchard wierpen elkaar een verstolen blik toe. Daarna slikten ze eens en maakten hun eerste buiging voor een heuse Franse officier.

HOOFDSTUK 9

In deftig gezelschap

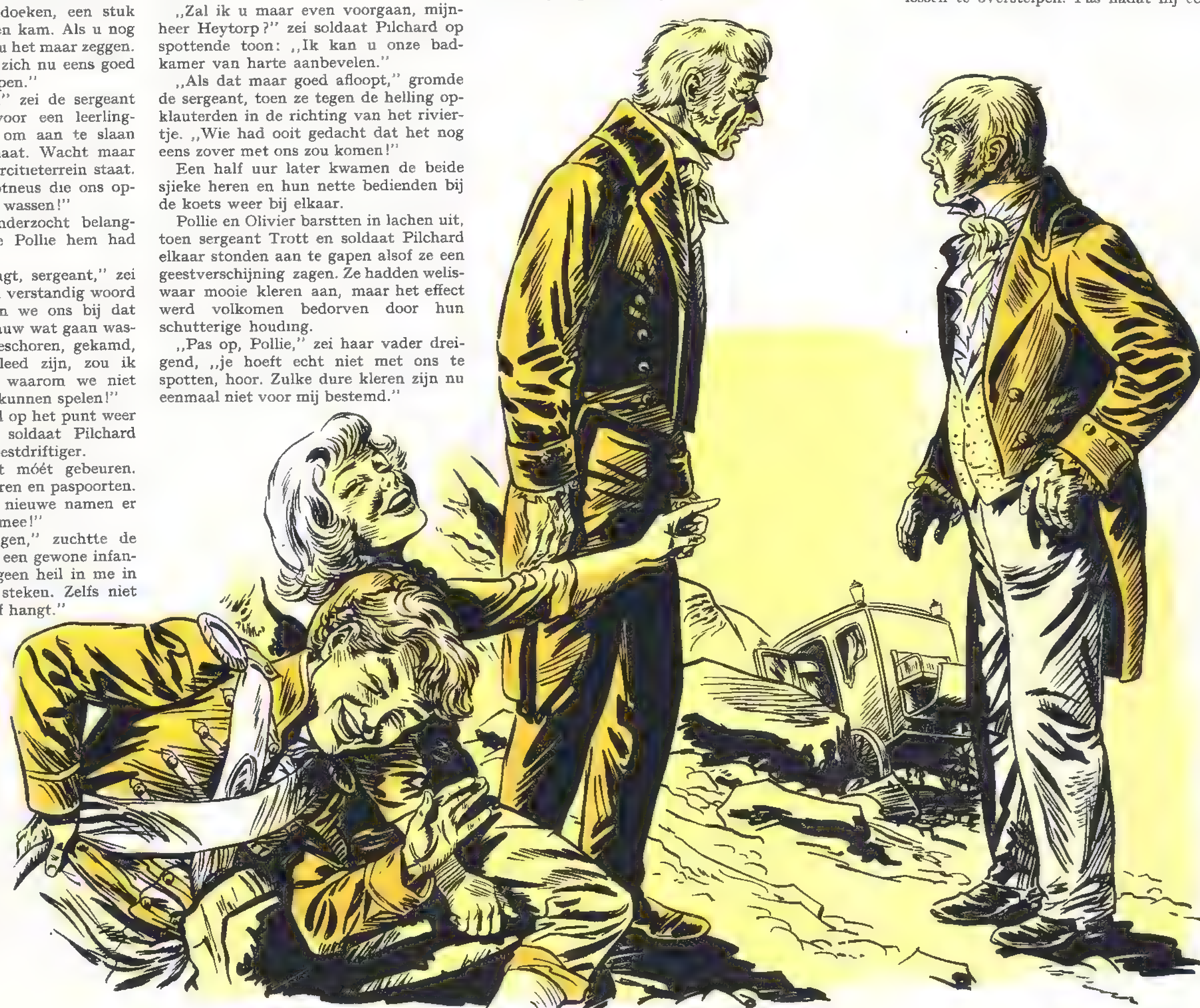
,,Goedendag, mijnheer," zei sergeant Trott. ,,Het doet ons bijzonder veel genoegen u te ontmoeten." Hij grijnsde zo voorkomend mogelijk en voegde er in verbasterd Frans nog aan toe: ,,Bonjour, mesjeu."

,,Aangenaam, mijnheer," zei de Franse officier, die uitstekend Engels sprak. ,,Heb ik de eer de heren Heytorp en Farcar voor me te zien?"

De beide Engelsen bogen. ,,Om u te dienen, mijnheer," zei de ene. En de andere: ,,Heel aangenaam, mesjeu."

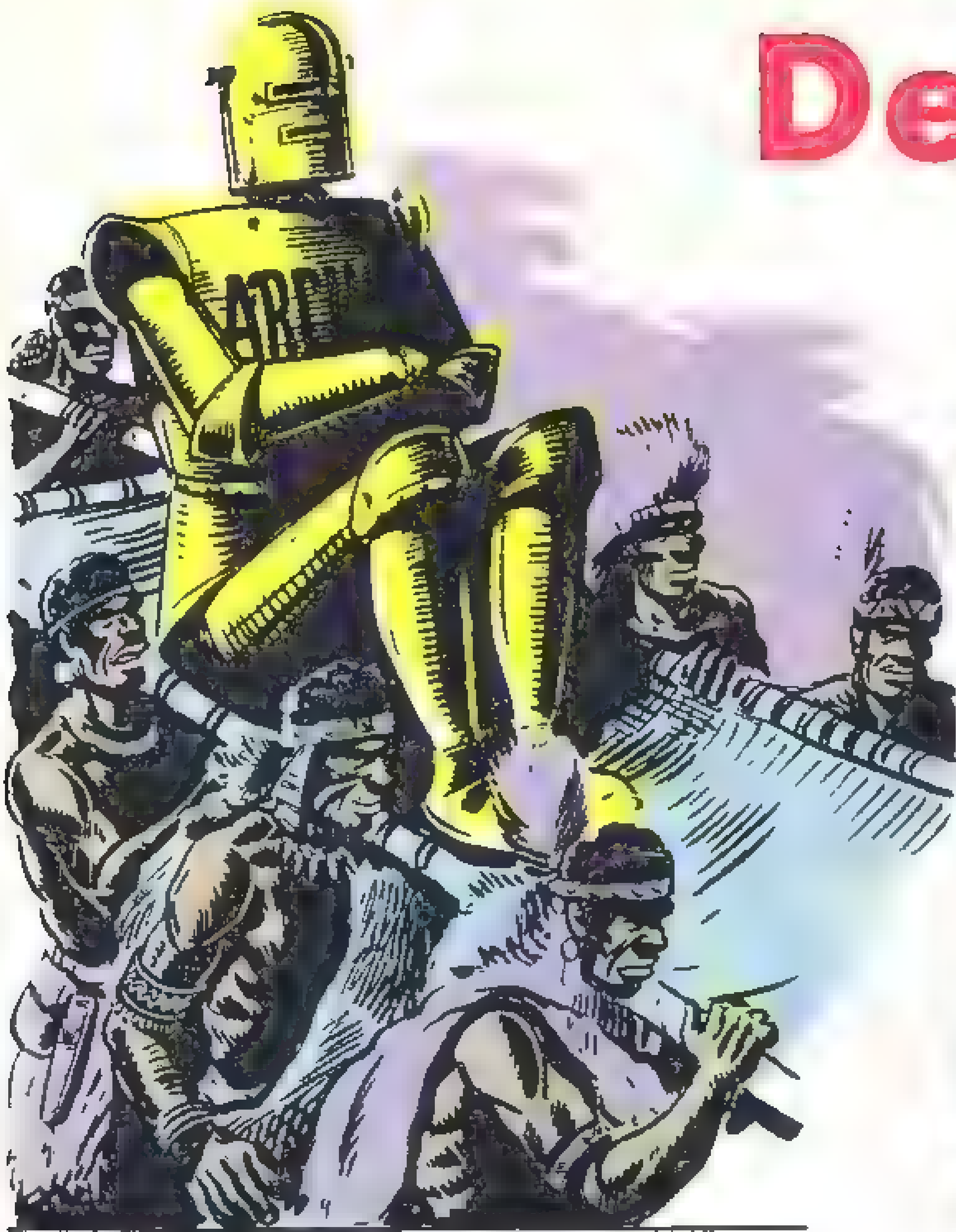
,,Mag ik me dan even voorstellen, heren? Ik ben kolonel d'Armagnac. Ik ben geheel tot uw dienst."

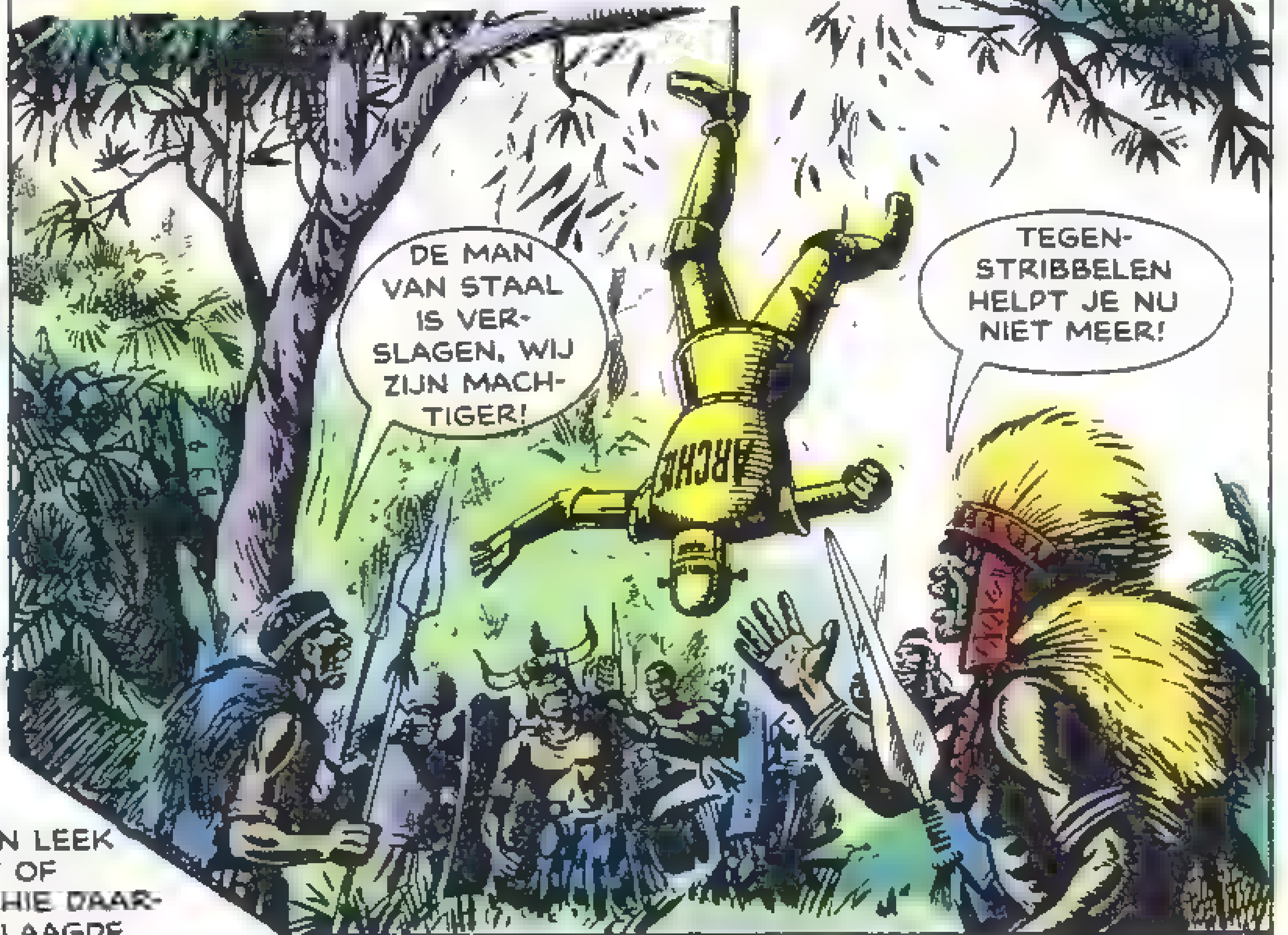
Wordt vervolgd

Pollie en Olivier barstten in lachen uit, toen sergeant Trott en soldaat Pilchard elkaar stonden aan te gapen alsof zij een geestverschijning zagen.

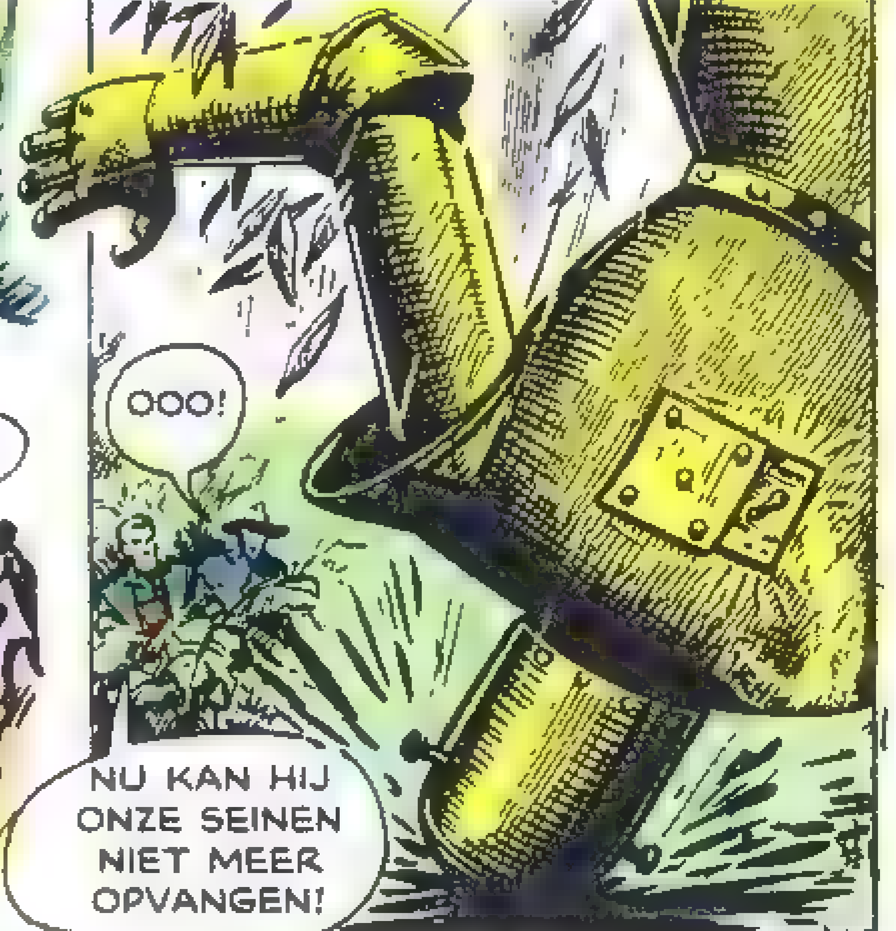
De man van staal

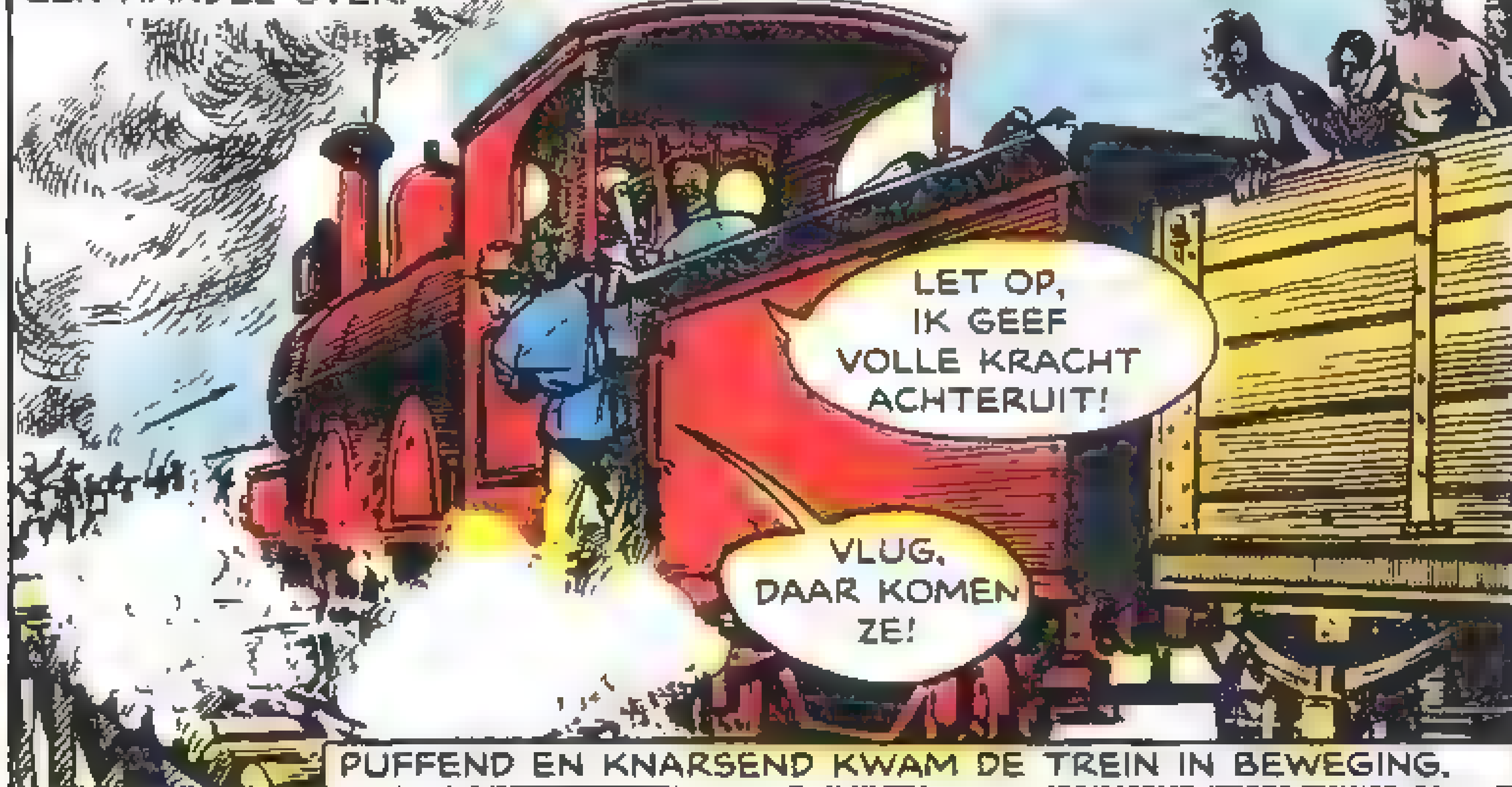

DE LOCOMOTIEF STOND AL ONDER STOOM. TED HAALDE EEN HANDEL OVER.
LET OP, IK GEEF VOLLE KRACHT ACHTERUIT!
VLUG, DAAR KOMEN ZE!
PUFFEND EN KNARSEND KWAM DE TREIN IN BEWEGING.

WAROGI, DIE ZIJN VIJANDEN ZAG ONTSNAPPEN, KREEG NOG EEN TELEURSTELLING TE SLIKKEN.
VERNIEL DE BRUG, ZE ONTSNAPPEN MET HUN VUURWAGEN!
NIET JIJ, WAROGI, MAAR IK GEEF HIER BEVELEN! DE MAN VAN STAAL IS IN MIJN MACHT!

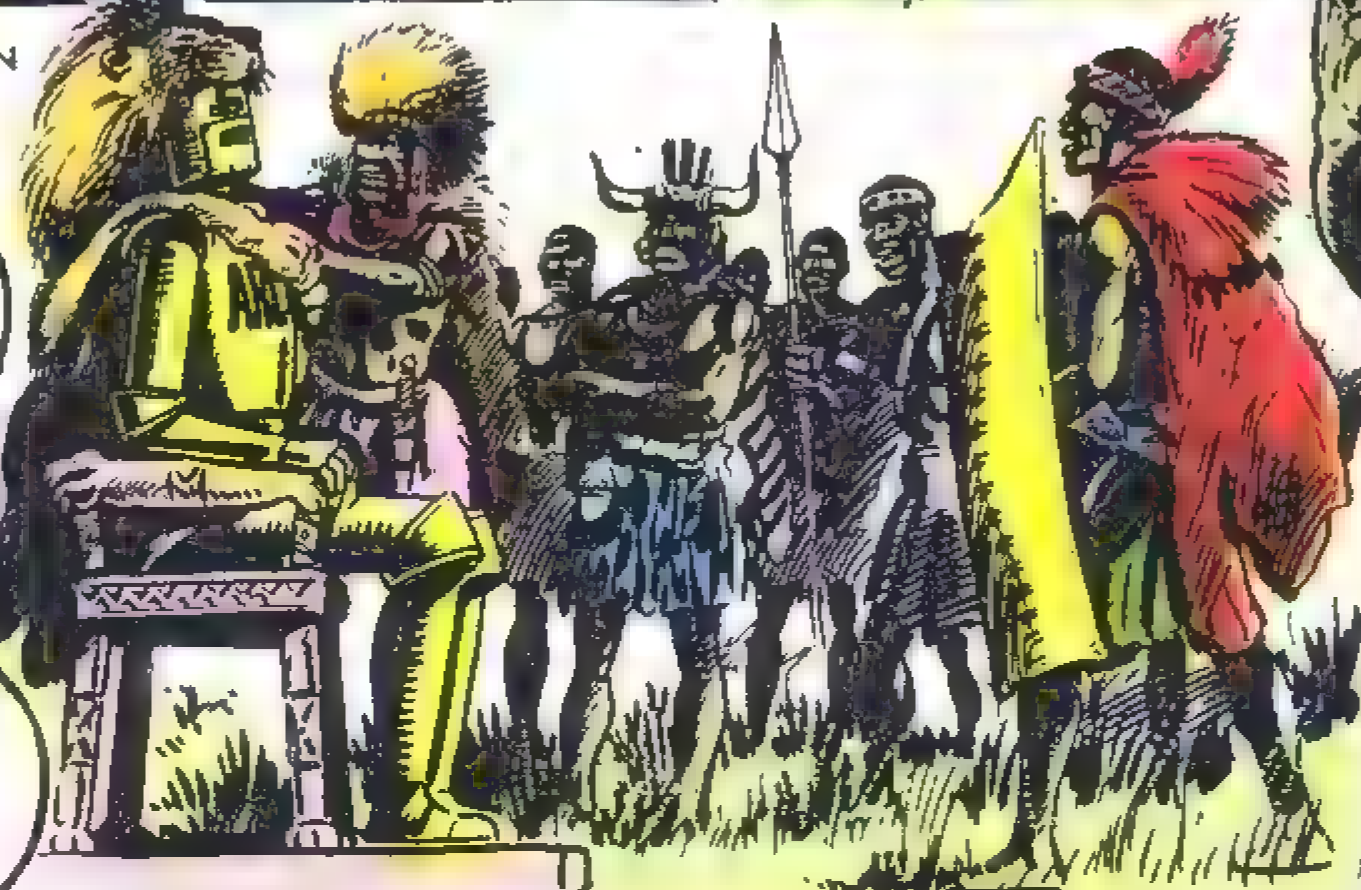

EVEN LATER MINDERDE TED VAART, WAARNA DE INBOORLINGEN METEEN HET VELD INRENDEN.
KOM TERUG!
ZE LATEN ONS IN DE STEEK. NU ARCHIE ER NIET MEER IS, ZIJN ZE DOODSBANG.

WAT NU? ARCHIE ZIJN WE KWIJT EN WE HEBBEN GEEN KANS OM DE SPOORLIJN AF TE MAKEN.
NU DE TREIN IN VEILIGHEID IS, GAAN WE TERUG. OP DE EEN OF ANDERE MANIER MOETEN WE ARCHIE HEROVEREN.

INTUSSEN WERD ARCHIE ONDER LUID GEJUICH WEGGEVOERD.

DAGENLANG VOLGDEN TED EN KEN DE SPOREN VAN DE VIJAND, VASTBESLOTEN ARCHIE TERUG TE HALEN.

PLOTSELING...
HEE, KIJK DAAR EENS!
ONT-ZET-TEND!

ZE KONDEN HUN OGEN NIET GELOVEN.
EEN KRONINGS-PLECHTIGHEID. ZE MAKEN AR-CHIE TOT HUN OPPERHOOFD
MAAR WAAROM? ALS WAROGI DAAR-ACHTER ZIT, BELOOFT HET WEINIG GOEDS.

WAT DAARNA VOLGDE BEVESTIGDE KENS VER-MOEDEN.
M'LASAI, NU WE DE STALEN MAN HEBBEN, KUNNEN WE ALLE BLANKEN VERSLAAN! LAAT ALLE KRIJGERS MEEGAAN; WE ZULLEN ONZE VIJANDEN VERNIETIGEN!

De goede vangst

door Carlo Muntinck

Het pad langs het moeras werd zo smal, dat zelfs de jeep hier niet verder kon.

Donegan stopte. „Tot zover, Buddy," zei hij. „De rest zullen we moeten lopen."

Hij hing zijn geweer over de schouder en gaf Buddy de zijtas met het voedsel voor die nacht.

Terwijl hij het licht van de lantaarn schuin voor zich op de drassige grond liet vallen, liep hij met rustige stappen de kant van de zee op, waarbij Buddy Atkin zorgde dat hij vlak achter hem bleef.

Uit de verte kwam het doffe rumoer van de branding en meer in de nabijheid, in de schemering rondom hen, klonken de schelle kreten van nachtdieren, die op roof uit waren of op de vlucht gingen voor een achtervolger.

Terwijl de tas met korte, vinnige klapjes tegen zijn been sloeg, volgde Buddy de brede gestalte, die voor hem uit ging,

De grond, waarop hij liep, veerde alsof hij van rubber was, maar op sommige plaatsen waren er verraderlijke plekken in het pad, waarin zijn voeten zo diep wegzonken, dat het bruine water in zijn schoenen sijpelde.

Eenmaal, toen hij te ver naar rechts stapte, verdween zijn rechterbeen tot over de enkel in de zuigende bodem en de kreet, die hij gaf, deed Donegan met een ruk stilstaan.

„Kijk uit waar je loopt, Bud," zei hij scherp. „Je moet precies achter me blijven en pas vooral op dat je niet struikelt. Hier, houd vast."

Hij gaf Buddy de lantaarn en stak een pijp op.

„Je weet wat ik tegen je vader gezegd heb," zei hij. „Het moeras is niet gevaarlijk, als je maar goed uit je ogen kijkt. Wanneer ik je als een halfverdronken modderkruiper thuisbreng, laat hij je heus geen tweede keer meegaan en dan zou ik hem groot gelijk geven." Hij nam de lamp weer over en vervolgde zijn weg.

Aan het geluid van de branding te horen, moest de zee nu dichtbij zijn en elk ogenblik verwachtte Buddy dat het struikgewas op zou houden en ze het donkere water voor zich zouden zien.

Maar Donegan had andere plannen. Ongeveer vijftig meter van de kust vandaan sloeg hij rechtsaf. Het pad, dat ze nu betraden, was nauwelijks meer dan een smalle dam, die dwars door de poel liep, en zelfs Donegan, die elke meter van dit gebied kende, ging hier slechts voetje voor voetje verder.

„We zijn er," zei hij plotseling. „Ga zitten, Bud, en beweeg je niet."

Hij verdween in het donker en even later hoorde Buddy het schurende geluid van een groot voorwerp, dat over de grond werd gesleept. Pas toen Donegan vlak bij hem was, zag hij dat het een kano was.

Donegan trok het vaartuig dwars over de dam en schoof het met de voorsteven in het water. Daarna ging hij naast Buddy zitten en legde het geweer over de knieën.

„Nu moet je niet meer praten, Bud," zei hij. „Zeeotters zijn enorm schuw en zo gauw ze iets ongewoons horen, zijn ze verdwenen. Als je honger krijgt, ga je je gang maar. Koffie is er ook."

Hij zweeg en liet zijn blik over het water van de poel gaan, dat als een grijze vlakte afstak tegen het donkere geboomte eromheen.

Ook Buddy probeerde of hij iets kon ontdekken, maar toen hij dat een minuut of tien had volgehouden, was het alsof alles door elkaar vloeide en tenslotte kon hij de bomen niet meer van het water onderscheiden.

Eigenlijk had hij zich deze jacht anders voorgesteld, meer als een kwestie van rondsluipen en bliksemsnel schieten. Dit was een taaie geschiedenis en toen hij eraan dacht dat ze zo misschien nog uren zouden zitten, begon hij er bijna spijt van te krijgen dat hij die avond niet gewoon naar bed was gegaan.

Uit verveling maakte hij de tas open. Er zaten pakjes met brood in en een thermosfles en ook voelde hij de gladde omtrekken van een paar appelen. Hij goot de beker van de thermosfles vol en tikte Donegan op zijn arm.

De otterjager keek opzij. „Ja, graag," zei hij fluisterend.

Hij dronk de beker leeg en wilde hem teruggeven, maar de aandacht van Buddy Atkin was intussen door iets heel anders getrokken.

„Kijk," zei hij, „daar heb je het weer. Kijk, Donegan, aan - uit - aan. Aan - uit - aan. Weg. . ."

„Waar heb je het over?" vroeg Donegan.

„Dat licht daar," zei Buddy. „Daar, de kant van de zee op."

„Verdraaid," zei Donegan, „dat is een seinlamp. Nogal een rare plek voor zo'n ding."

Hij stond op. „Kom mee, Bud, we gaan eens kijken. Laat die tas maar staan."

Ze liepen terug over de dam en toen ze weer op het pad waren, ging Donegan de kant van de zee op.

Van de plaats af, waar ze gezeten hadden, was het licht niet meer dan een smalle streep geweest, maar nu ze het schuin van opzij naderden, zag Buddy een krachtige stralenbundel, die tot ver over het water reikte.

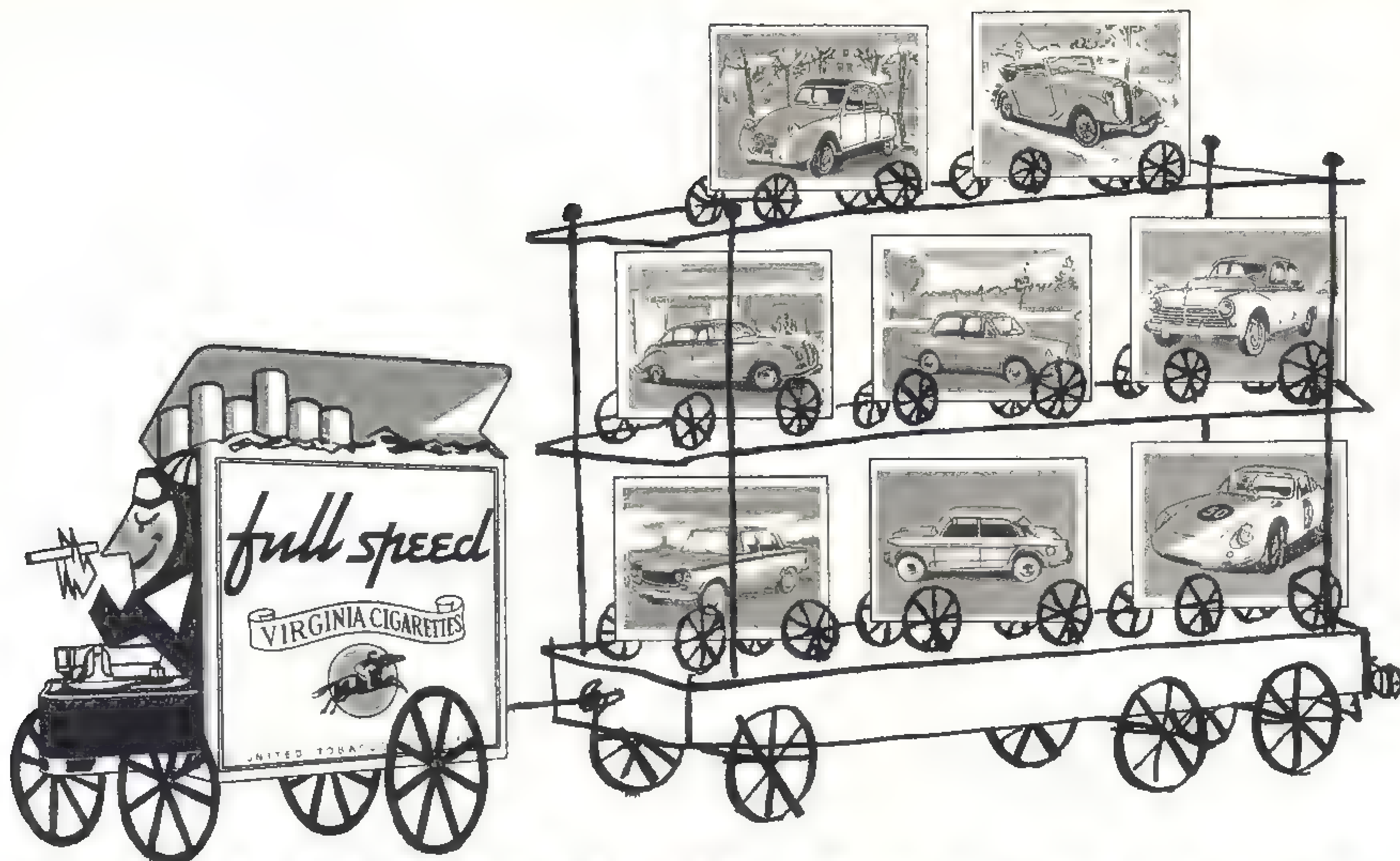
Ze waren nu niet meer dan twintig meter van de plaats waar de lamp was opgesteld. Donegan liet zich achter een bos varens zakken en beduidde Buddy hetzelfde te doen.

Blijkbaar stond de lamp op een statief, want het licht bleef precies op dezelfde plaats, maar wie het bediende en of het er meer waren dan één, was niet te zien.

Boven het rumoer van de branding uit was nu een ander geluid te horen, dat langzaam scheen aan te zwellen en ineens herkende Buddy het zware stampen van een motor.

Het licht van de seinlamp draaide nu schuin naar beneden en bleef op de ingang van een smalle kreek gericht. Toen doofde het.

In de schemering doemden de omtrekken van een jacht op, dat langzaam de kreek binnengleed en tegelijk kwam er

EEN MEESTERLIJK AUTO-ALBUM

met machtig mooie auto-plaatjes!!

Fantastisch mooi is het auto-album dat de bekende auto-kenner en -journalist Peter de Graaf samenstelde! Het heet „Auto's - Speelgoed der mensheid". Het vertelt van vuurvretende stoomwagens en watervlugge droomsleeën! Van grote uitvinders en van spannende races! Het is leerzaam, boeiend en spannend! Het is echt een boek om zélf te hebben! En dan nog die prachtige auto-plaatjes! . . . Die zijn haast nóg mooier! Je kunt ze gemakkelijk sparen en zélf in je album plakken! Vraag ze maar aan je vader, oom, grote broer of buurman, want die vinden ze in hun pakje Full Speed sigaretten! Op het binnendoosje van elk pakje zit er één!

bijna voor niets!

De prijs van het album is een extra verrassing! Het is nog goedkoper dan een pocketboek! Voor maar EEN GULDEN kun je het bij de sigarenwinkelier kopen! Je kunt het ook bestellen bij de United Tobacco Agencies, Postbus 285, Eindhoven (met f 1.- aan geldige postzegels in gesloten envelop). Dat is bijna voor niets voor zo'n prachtig verzamelboek!

nu zó bij elkaar!

Nóg mooier en nóg kleuriger dan vroeger zijn nu de auto-plaatjes! En . . . om ze vlugger bij elkaar te krijgen, is het aantal niet te groot gemaakt! De hele serie bestaat uit 96 plaatjes, die alle tegelijk in omloop worden gebracht! Nu kun je al na een paar maanden jouw complete album door je vrienden laten bewonderen!

full speed

de lekkere virginia, nú... met prachtige nieuwe

AUTO-PLAATJES

beweging op de plaats, waar de lamp stond.

Buddy zag het silhouet van een man, die naar het water liep en een stem, die van het jacht kwam, riep: „Ben jij het, Belgrave?"

„In orde!" klonk het van de wal.

Het jacht ging voor anker en iemand liet een touwladder zakken waarlangs hij behendig naar beneden kwam.

„Hallo," zei Belgrave. „Nog last gehad onderweg?"

„Geen cent."

„Mooi. Hoeveel heb je?"

„Zes kistjes."

„Hm, ik had er wel tien kunnen gebruiken."

„Dat snap ik," zei de man van het jacht. „Er zijn liefhebbers genoeg voor een beetje sneeuw. Maar het is een toer om eraan te komen, Belgrave. In New Orleans zitten ze ook op ons te wachten."

„Okee," zei Belgrave. „Laten we opschieten, Cail."

De man die Cail werd genoemd, floot op zijn vingers en direct daarop verschenen er op het dek van de boot twee mannen, die elk een kistje droegen. Toen ze er zes aan land hadden gebracht, gingen ze weer naar beneden en kwamen niet meer terug.

„Dat was het," zei Cail. „Waar heb je de wagen?"

„Daar achter," antwoordde Belgrave.

„Nog steeds die ouwe snert-Ford?"

„Dacht je soms dat ik met een goeie kar door die rommel ga rijden? Hier, tel even na."

Een ogenblik was het stil. Daarop zei de stem van Cail: „In orde. Zullen we ze er even in zetten?"

Ze namen ieder een kistje en verdwenen achter de struiken. Na de derde tocht kwam Cail alleen terug en terwijl hij de touwladder opklom, klonk verderop het geluid van een motor, die aansloeg.

Donegan, die al die tijd doodstil op zijn hurken had gezeten, richtte zich op.

„Vlug," zei hij. „Houd me maar aan mijn riem vast. We hebben geen minuut te verliezen."

Het leek of hij alle voorzichtigheid was vergeten, want zonder de lamp te gebruiken, liep hij met snelle passen naar de plaats, waar ze in het begin van de nacht de jeep hadden achtergelaten.

Zodra ze in de jeep zaten, drukte hij op het gaspedaal en vlak langs het moeras schoot de wagen in noordelijke richting.

„Wat waren dat voor kerels, Donegan?" vroeg Buddy. „Smokkelaars?"

Donegan gromde. „Luister, jongen, als het gewone smokkelaars waren, dan zou het me geen klap kunnen schelen, al zat er voor een miljoen aan diamant in die kistjes. Met zulke dingen bemoei ik me niet."

„Wat zat er dan in?"

„Cocaïne," zei Donegan grimmig. „Wie die rommel verkoopt, is net zo erg als een moordenaar, en moordenaars laat je niet rondlopen."

Het pad werd breder en kort daarop kwamen ze op de hoofdweg. Donegan drukte het gaspedaal naar beneden en de kleine jeep stormde als een losgeslagen paard over de autobaan.

Het was zo volkomen stil om hen heen, dat Buddy Atkin het gevoel kreeg dat er iets mis was en dat elke meter, die ze aflegden, hen verder van hun doel bracht.

„Weet je wel zeker dat we zo goed gaan?" vroeg hij. „Misschien is hij wel precies de andere kant op."

„Kan niet," zei Donegan. „Er zijn maar twee wegen door het moeras en die komen allebei op de hoofdweg uit. En aan de andere kant van deze weg ligt New Orleans. Daar zit ook zo'n kerel."

Buddy Atkin zette de kraag van zijn jasje op. In het moeras, tussen de struiken, was het bijna warm geweest, maar hier op de open weg, waarover ze met een snelheid van tachtig mijl voortvlogen, was het of de wind dwars door je heen sneed.

Donegan scheen er geen last van te hebben. Zijn grote knuisten hielden het stuurrad onwrikbaar in hun greep en zijn blik was onafgebroken in de verte gericht.

„Ik geloof dat we beet hebben, Bud," zei hij plotseling. „Ik zie een paar achterlichten."

„Hoe weet je dat hij het is?" vroeg Buddy.

„Weten doe ik niks," gaf Donegan toe, „maar als hij het is, moet hij wel ontzettend hard gereden hebben en hij kan onmogelijk weten dat we achter hem aan zitten. Onze kar heeft trouwens ook een knap gangetje."

Hij zweeg. Toen zei hij: „Luister eens, Bud; je zult me moeten helpen. Als we hem willen pakken, moeten we het hier op de weg doen, want als we eenmaal in de stad zijn, heb je kans dat we hem kwijtraken. Ik zal zien dat ik hem klem rijd en dan moet jij de rest doen. Zodra ik hem passeer, neem jij hem onder schot, begrijp je? Ik zou het je liever niet vragen, Bud, maar we hebben met een gevaarlijke kerel te maken en ik kan maar eén ding tegelijk doen. Denk erom dat je hem voor bent als het nodig is, Buddy, maar doe geen domme dingen."

„Daar kun je op rekenen," beloofde Buddy Atkin.

Hij pakte het geweer, dat achterin lag. Terwijl hij het naast zich neerzette, de kolf op de grond en de loop schuin opzij, zodat er geen ongelukken konden gebeuren, hield hij de achterlichten in de gaten, die als vurige ogen voor hen uit gleden.

Negentig mijl reden ze nu. De jeep was niet nieuw meer en veel harder zouden ze niet kunnen.

Hopelijk had ook de wagen daar voor hen zijn beste jaren achter de rug, anders zouden ze weinig kans hebben.

De weg boog naar het westen af, waar een lint van lichtjes de spoorbaan tussen Mobile en Jackson aangaf.

Verderop werd de bocht scherper en toen de voorste wagen afboog en ze hem schuin voor hen kregen, kon Buddy duidelijk de brede, ronde carrosserie van een Ford herkennen.

„We lopen in," zei Donegan. „Het is een achtenveertiger, als ik me niet vergis. Die komt niet boven de tachtig mijl uit."

De jeep ging de bocht in en toen ze door het scherpste gedeelte heen waren, drukte Donegan het gaspedaal tot de plank naar beneden.

„We gaan hem pakken, Bud," zei hij. „Denk aan wat ik je gezegd heb."

Als een massief stuk staal raasde de jeep over de weg. Het reservewiel achterin wipte op, schoof tegen de zijkant en vloog met een klap terug en ergens onder het dashboard danste een klein blikje kletterend op en neer.

De afstand tussen de beide wagens was nu aanzienlijk verminderd en nog steeds liepen ze in.

Buddy schoof de loop van het geweer over de motorkap en terwijl hij het wapen met beide handen omklemde, hield hij zijn vinger dicht bij de trekker.

De sterke lampen van de jeep beschenen nu de achterkant van de Ford en toen het licht door de ruit viel, kon Buddy duidelijk de bestuurder onderscheiden.

Blijkbaar was de man geschrokken van het licht dat in de cabine drong, want hij keek met een ruk om.

„Hij heeft ons in de gaten," zei Donegan. „Stom dat ik niet aan de lampen heb gedacht."

Tot zijn ergernis zag Buddy dat de Ford nog niet aan zijn laatste reserves toe was. Er ging een schok door de blauwe wagen en meteen begon hij merkbaar sneller te rijden.

„We raken hem kwijt," zei Buddy teleurgesteld. „Hij kan nog harder."

„Dan zal hij toch wel heel erg hard moeten gaan," zei Donegan. „Hoor je niets?"

„Nee," zei Buddy Atkin.

„Kijk dan eens naar die knipperlichten."

In de verte, waar de autoweg de spoorbaan kruiste, stonden twee palen met bolvormige lampen erop en het rode licht, dat ze uitzonden, flitste onophoudelijk aan en uit.

„De trein naar Jacksonville," zei Donegan triomfantelijk. „Draai je eens om, Buddy Atkin, en vertel me wat je ziet."

„Hij komt eraan!" zei Buddy opgewonden. „Hij is al vlakbij, Donegan."

„Precies," zei Donegan tevreden. „Met een racewagen zou je hem misschien voor kunnen zijn, maar dat is geen racewagen. Dat is maar een gewone ouwe Ford."

Ook Belgrave scheen het naderende gevaar te hebben opgemerkt. Hij keek achter zich en vervolgens naar de knipperlichten, alsof hij de afstand schatte die hemzelf en de trein van de overweg scheidde. Toen boog hij zich over het stuur en reed met onverminderde snelheid in de richting van de knipperlichten.

„Lieve help, hij gaat het proberen!" zei Donegan. „Die kerel is gek."

Hij liet het gaspedaal langzaam naar boven komen. Het rammelen van het reservewiel hield op en ook het geweld van de wind scheen minder te worden.

Links van hen schoot de trein als een lichtende streep voorbij en verderop, misschien nog vijftig meter van de overweg, gierde de blauwe Ford over de autoweg.

Dertig meter nog. . . twintig. . .

Een ogenblik leek het alsof de wagen vlak voor de trein over de spoorbaan zou schieten, maar op het laatste ogenblik raakte de locomotief met een luide klap de achterkant van de auto.

Toen de trein tot stilstand kwam, was hij de overweg al gepasseerd en daarachter, aan de kant van de weg, lag de blauwe Ford, waaruit metershoge vlammen schoten.

Zo te zien scheen het onmogelijk dat iemand levend uit dit wrak was gekomen, maar blijkbaar had Belgrave veel geluk gehad.

Toen de jeep op de plaats van het ongeluk kwam, vonden ze hem aan de kant van de weg, waar hij met een zakdoek wat bloed van zijn voorhoofd veegde. Blijkbaar waren ook zijn benen gewond, want hij deed geen enkele poging om weg te komen.

Intussen kwam ook de machinist van de trein aanlopen, weldra gevolgd door een aantal nieuwsgierigen, die de coupés hadden verlaten.

Een heer in een lichte regenjas drong zich naar voren en wendde zich tot Donegan, die met het geweer in de aanslag bij Belgrave stond.

„Waar is dat wapen voor?" vroeg hij.

Donegan keek op. „Bent u van de politie?"

De man liet een legitimatie zien. „Inspecteur Norber van de federale recherche."

Donegan knikte. „Dan geloof ik dat u er goed aan zou doen om deze man te arresteren, inspecteur. Hij heeft zes kistjes met cocaïne bij zich, die nog geen uur geleden het land zijn binnengebracht."

„Geeft u dat toe?" vroeg de inspecteur aan Belgrave.

„Cocaïne?" zei die met een verbaasd gezicht. „Man, waar heb je het over? Wat moet ik met cocaïne doen?"

De inspecteur ging naar de wagen, die reeds grotendeels was uitgebrand, maar de hitte was nog zo fel dat hij niet in de nabijheid kon komen.

„Dat zal moeilijk te bewijzen zijn," zei hij. „Er is maar weinig meer van die kar over."

„Mogelijk," zei Donegan, „maar we zijn met twee getuigen. Hee, Buddy! Buddy, waar zit je?"

„Hier!" klonk het van de kant van de spoorbaan. „Ik kom eraan!"

Buddy Atkin kwam terug met een kistje, dat door het geweld van de botsing gedeeltelijk in elkaar was gedrukt. Ook de linnen zak, die erin zat, was beschadigd en Buddy droeg hem dan ook zeer zorgvuldig zodat het witte poeder, waarmee de zak was gevuld, er niet uit kon lopen.

„Verderop liggen er nog twee," meldde hij. „Wat erin zit weet ik niet, maar het zal wel geen suiker zijn."

Inspecteur Norber nam wat van het witte spul op zijn hand en snoof er voorzichtig aan.

„Dat lijkt me wel voldoende," zei hij tegen Donegan. „Houdt u deze man in de gaten, dan loop ik even met de machinist mee om te telefoneren. Ik heb zo'n idee dat we een goede vangst hebben gedaan."

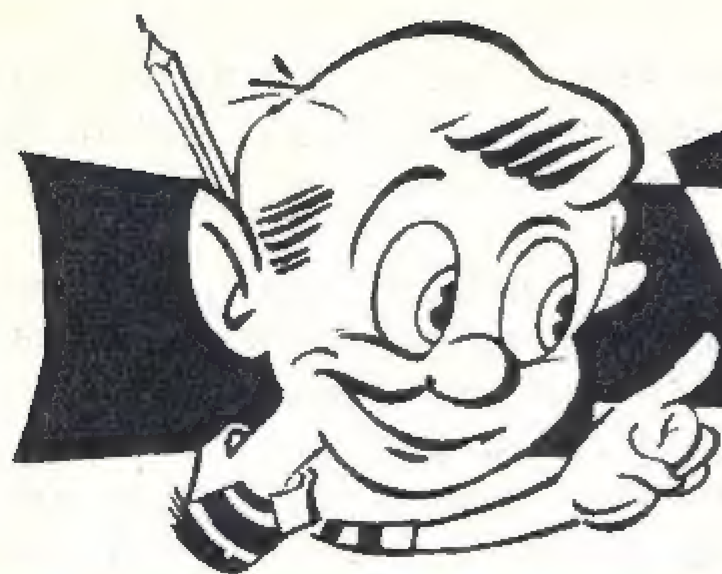
Donegan zuchtte. „Een betere dan ik in elk geval. Ik ben er vannacht voor niets op uit geweest."

Inspecteur Norber grinnikte. „Misschien wist je het niet, maar er staat een premie van honderd dollar op elke kilo cocaïne die bij de politie wordt aangegeven. Zei je niet dat er zes kistjes waren? Dat wordt dan. . . nou, zeg maar zesmaal acht kilo. . . maal honderd dollar. . . dat is. . ."

„Alle mensen!" zei Donegan. „Hoor je dat, Buddy Atkin? Ik weet niet wat je vader zal zeggen als ik je morgenochtend thuisbreng, maar van mij mag je weer mee. Laten we dat vast afspreken!"

. . . raakte de locomotief met een luide klap de achterkant van de auto.

Wie puzzelt er mee?

Oplossing van de kruiswoordpuzzel, ingezonden door Jack Krijnen in Oosterhout

Horizontaal:	13 Zo	3 Re
1 Beo	14 Ra	4 Stil
3 Ras	16 Oslo	6 Era
5 Leve	18 Met	7 Ven
8 Si	19 Tol	11 Loopt
9 Re	*Verticaal:*	12 Drost
10 Ei	1 Best	15 Lam
11 Land	2 O.L.	17 Mol

A-puzzel

1	G	R	A	S	M	A	T
2	A	L	K	M	A	A	R
3	S	C	H	A	A	T	S
4	H	A	A	R	K	A	M
5	S	C	H	A	A	R	S
6	M	A	T	G	L	A	S
7	V	A	N	D	A	A	G

In dit vierkant ga je zeven woorden invullen volgens onderstaande omschrijvingen. In deze woorden komen alleen maar de klinkers A voor en die staan allemaal al op hun plaats. Bij de juiste oplossing vormen de letters op het middelste dik-omrande rijtje van boven naar beneden de naam van een edelsteen.

1 Gazon
2 Nederlandse stad, bekend om haar kaasmarkt
3 Hulpmiddel om je snel over het ijs voort te bewegen
4 Toiletgerei
5 Bijna niet voorradig
6 Ondoorzichtig glas
7 Heden

Kop-en-staart-puzzel

1 T R U I G
2 T W E E R
3 B L A D E
4 E T U I N
5 S L A K S

Als je van deze vijf woorden de eerste letter (dus de kop) afneemt en er achteraan een letter (een staart) aan toevoegt, moet je andere goede woorden krijgen volgens onderstaande omschrijvingen. De (toegevoegde) achterste letters vormen, als je het goed hebt gedaan, van boven naar beneden ook een woord, met de betekenis van: scheidingslijn.

1 Ruw, grof
2 Opnieuw
3 Bergruimte
4 Stukje grond met planten en bloemen
5 Traag

1 U I T G A N G
2 D U I S T E R
3 K R U I S E R
4 — — — U I — —
5 G E S P U I S
6 — — — — — U I

Hier moeten zes woorden komen te staan, waarvoor hieronder de omschrijvingen zijn. Elk woord bevat de tweeklank UI, die, zoals je ziet, telkens een vakje verspringt.

1 Deur, waardoor men een gebouw verlaat
2 Donker
3 Oorlogsschip
4 Verkeerd
5 Geboefte
6 Lang aanhoudend gelach

Een-woord-rebus

OLIE
W

wonder olie

Groeiend woord

Je begint met de letter H en je gaat er vijfmaal een letter aan toevoegen, zodat er vijfmaal een goed woord ontstaat. Je krijgt eerst een uitroep van een voerman, die zijn paard wil doen stilstaan. Dan een bijwoord, daarna een hoofddeksel, vervolgens een woord, dat bescherming betekent en tenslotte een werkwoord met de betekenis van bewaken of beschermen.

HOEDEN

Een-woord-rebus

h ren g

herinnering

DICKIE DAPPER

COCO DE CLOWN

Voor Nederland: Redactie en administratie; Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.